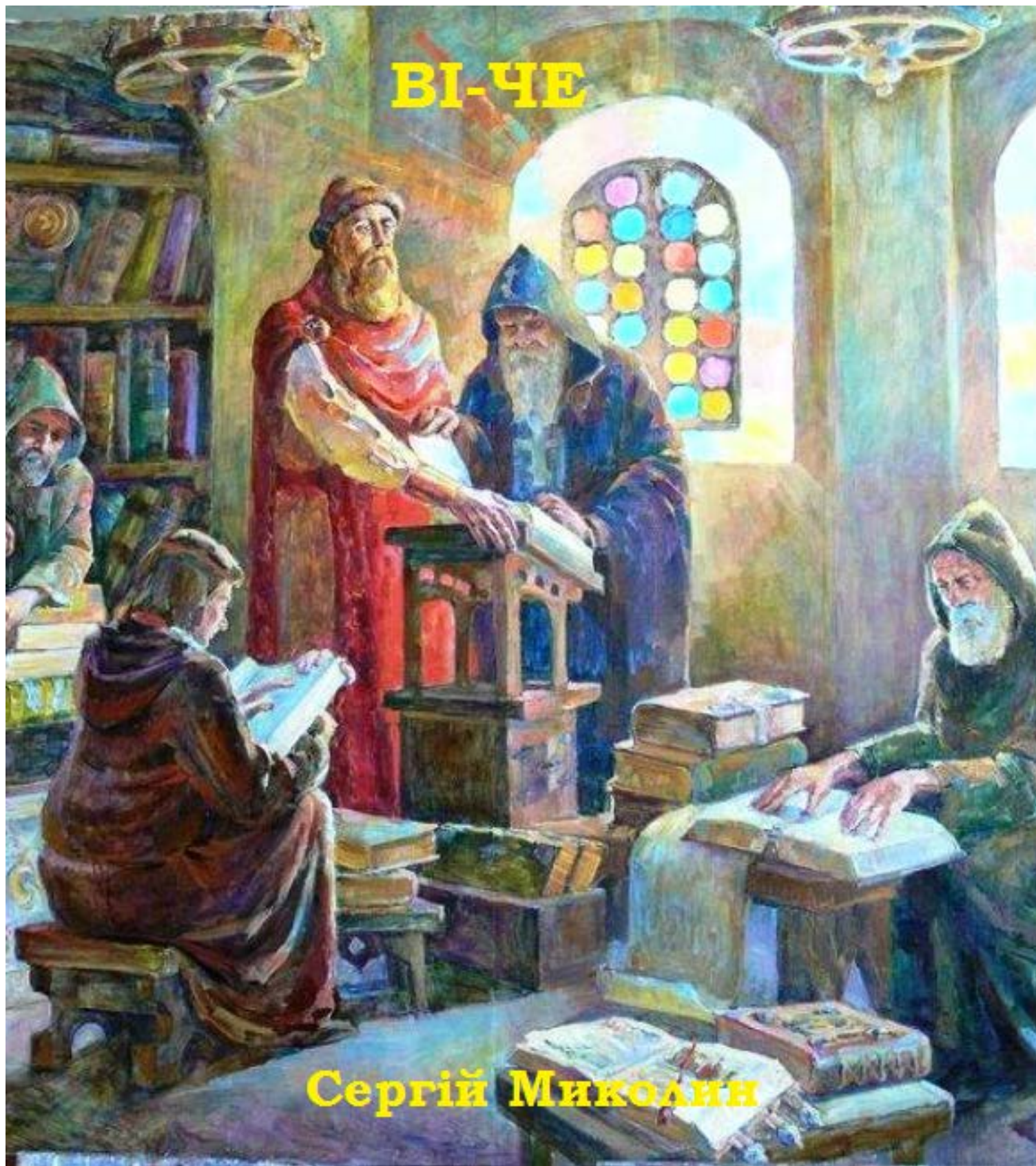

ВІСЬ

Сергій Миколин

ВІ - ЧЕ

ПОРАДИ

Живімо там усім єством,
де родились тілом і зросли умом,
бо саме там усе для життя знаходим,
бо саме там ми усім є в нагоді.

У ходьбі, як і в житті
подивляймося під ноги –
якщо гроші не знайдемо,
то хоча би носа не розіб'ємо.

Не маймо одразу
по кілька бажань великих,
бо чогось водночасі
долають одну вершину лише.

Не пливімо проти течії,
не витрачаймо сили марно,
коли відчуваємо,
що все проти нас.

Розуміймо, що це не наш час,
тому краще перечекати,
бо хто йде проти обставин,
то сам стає їх рабом.

Не біймося обставин,
занадто тих,
які від нас не залежать,
а живімо в житті
розмірено й спокійно.

Часто Творець рятує нас
від нещасть великих,
лишаючи декілька дрібних
здобутків, чи неприємностей.

Вони для науки і терпіння,
бо в житті так ведеться,
що від помилки і лиха
нас завжди
попередить чиєсь слово, дія.

Тільки будьмо в бдінні
і зуміймо вчасно зупинитись,
навчаючись постійно
в проблемах суть розпізнавати.

Не плодімо гарячку в діях,
бо туди,
куди нам прийти належить,
прийдемо завжди вчасно.

Знаймо також всі,
що зустрічають часто
за обличчям
і за певний макіяж,
та все ж зустрітись в житті
бажають всі,
без виключення,

за щирість чисту
і Душу світлу,
проводжаючи не раз,
зодягаючись теж у маски.

Злом зло не погасити,
бо тільки доброта
може злого ізлічити,
а людям для цього треба
смиренність гідна,
жертвність і терпіння.

Хтось плаче за нереалізовану дію,
а інший в цей час радіє,
бо в житті
чергуються завжди
каяття, чи помилки.

Часто спішимо, бо нетерплячі,
а досвіду власного нема,
нема і навичок-умінь,
а коли спіткають нас невдачі,
то ми в злобі горим.

То починаймо вчитися
з цього часу у справі будь якій,
чи то шукати чоловіка собі,
а чи дружину,
то уже свідомо –
і серцем, і для Душі,
бо інше будується разом.

Справжня любов може все
і саме тому, хто дійсно любить,
попри все, що б не сталося,
він не здатен погасити її в собі.

Він буде жити у надії,
маючи радість з того,
а інколи терзатиме себе і тих,
хто рядом живе з ним.

А мучаться часто ті,
хто створює сім'ю
з користі і вигод,
чи прив'язуються умом
до ситуацій зручних...

Так, однозначно,
Творець дає таку ношу,
що деколи нам здається важко,
але він знає,
що вона посильною для нас є
і саме такою якраз,
яка спонукає нас
до пошуків варіантів
нашим умом свідомим,
які при завершенні
були би приємними.

Ось так ми
через помилки
спізнаємо сіль життя,

то приймімо все,
як повчання,
щоб слід лишати
на землі так,
як ниву доброти
і радості стяг.

Ой, дон Жура,
все кидаймо –
і прозу, вірші читаймо
у цих книгах і на сайті,
бо їх не буде тут
і сайт закриють за несплату.

КРАЩЕ НЕ ЗАВЖДИ Є КРАЩЕ
Життя - це рух у творчих діях.
Тільки хтось мізками ворухить в ньому,
а хтось хлопає вухами,
живучи просто так, чи в надіях.

Ось так чогось ведеться,
що кожному своє дається
і в цьому хаосі життєвім
кожен місію свою несе.

Та кожен має устремління на краще,
а здаватися не хочемо нізащо,
хоча обставини тиснуть нас
подеколи нещадно,
то і відшукувати те краще,
мабуть і не потрібно,
а вдовольнитися слід тим, що є,
або бажано знайти саме своє.

Хтось з емоціями справлятися вміє,
хтось змагається з труднощами вдало,
той є, ніби то, господарем життя,
а іншого конають негаразди і невдачі,
бо завжди чогось усім не вистача
і в кожного із нас бажання різні,
як і та мораль суспільна.

Ми спішимо завжди
заволодіти таким,
яке в інших є уже,
хоча наяву
й живем незгірше,
як уся більшість.

Чогось не вистачає нам –
багатші все шукаємо краї,
то мабуть вся ця суєта
від хворого нашого ума.

Не витрачаймо сил дарма,
бо слабинок не пробачає нам життя,
а цей парадокс зрозуміти слід,
що те краще і не стане нашим,
коли у помислах до нього
виникають перешкоди.

То так і на духовній ниві,
коли шукаємо спокою чи щастя,

то неминучими є втрати
і слід спокійно хватку відпускати,
а то в жертвовності такій
іще щось і віддати.

На себе надіймося і на родину теж,
будьмо відповідальним за себе завжди
і такою ж опорою будьмо і для рідних.
Також знаймо істину просту,
що все те, що є,
то воно і є все наше,
як найкраще для аури своєї
і для карми родової

Ми такої ж думки
і такі ж у дії,
бо радість інших
будить і в нас надії,
бо радість має здатність
притягати позитив
і в життя наше.

Знаймо люди, знаймо всі,
що так напружуючись взяти краще,
то часто отримуємо болячки,
чи скорочуємо життя наше.

Доброго дня, шановні друзі!
Ви, нашої сторінки читачі
і є одними із активних
вподобувачів дописів наших.

Спасибі за поширення їх
і за мудрі коментарі,
і за поширення часті,
то дією такою
ми іншу Душу зігріємо,
окриємо когось в житті
на дерзання нові,
чи допоможемо гуртом
вийти із горя, чи біди.

Нам радість приносять такі дії
і вам приємно на Душі,
бо так просто кліпнути курсором,
а дії отакі теж несуть позитив, духовність,
як от любов, щастя і доброта,
благо, милосердя,
то це відкриває вас
для прийняття
цих якостей у свої життя.
Знаймо люди, знаймо це.

Не можна в щасті жити
серед зависті і зла,
тому даваймо всім і вся
всі зерна любові і добра.

Даруймо хліб і до нього,
даруймо життя і радість в нім,
бо ми прийшли життям на Землю
саме задля цього.

ВАГА

Так, по-вагу можна заслужити,
чи купити в житті цьому,
але шанують чомусь люди
за справедливість і доброту.

По-вага енергія важка,
бо її придбати треба.
Скільки сил, хитрощів і грошей
положить кожен на вагу,
щоб добитися по-ваги.

За по-вагу боротись треба,
бо така повага приносить славу.
Та слава є марнота суспільна,
бо визнання приходить до людини
за її мудрість.

Добрі справи вирощують довіру,
мудрість- визнання,
тому люди таких
шанують при житті
і їх потомків на віки.

Створив умови для пошани,
чи здобувши славу,
то вони й ідуть за нами –
шана всім дає,
а повагу підгодовувати слід.

БІДНИЙ ДУХОМ

Коли бідний духом
до такого ж горнеться,
то сенс життя вони не знають,
вони його й не шукають.

Коли бідний бідного навчає,
то жоден з них
багатством не обзаветься,
бо з багатою Душею завжди
ходять статки царські.

Тому Творець так
нас розселяє і в житті –
до пари підбирає,
щоб одне іншого повчало,
а розумніший завжди
до джерел духовних путі знає.

Гармонія життя
ніколи не зника,
як і істини не заховати,
бо її і не можна вбити.

Вбивши носія –
вона знову й знову ожива,
бо вбивши одного отрока
і цим помилку зробивши,
то істина в іншому буде жити.

Тому слова правди
ніхто ще не здолав,

бо її несе уже інший
першому подібний...

Гармонія й правда
жила, жива і жити буде,
бо кожен їх в житті шука,
допоки у собі їх не здобуде.

СМИСЛ КЛАДЕ
Життя не має сенсу взагалі –
сказав одного разу Жан-Поль-Сартр
Ми цілком згідні з висловом таким
і цим висновком невтішним.

Не людина
собі життя створила
і не вона у повній мірі
формує його складники.

Хіба трошки,
або хтось більше,
чи хтось менше
і лишень одиниці
на матінці Землі
все таки можливість мають
і вони цей сенс міняють.

Сенсу життя нема,
але коли воно є,
то людина його шукає
і це є щастя, радість.

Тоді уже в житті
людина заради щастя
формує свою поведінку
і визначає стиль свого життя.

У природі також так:
живе до живого пнеться,
то й людина має розуміти,
що саме ми й живі,
поки присутніми є в житті.

Так що не все так просто
і не все таке складне,
але людина є істота свідома
і вона розумом цей смисл в життя кладе.

ВОРОГ
Ворог посів на землях наших
і так щільно навкруги,
що тепер живе в мізках
і є господарем в нашій хаті.

Його вже стільки є,
як трави у полі,
серед якого де не де
той хлібний повний колос.

Так, люди чезнуть Духом,
ламаються психічно,
втрачаючи силу фізичну,
а деякі тікають,

побачивши безлад в Україні.

Та не заховаєшся ніде,
то той ворог ми,
бо ми в житті
плодимо зло і біди,
плодимо гнів-обмани.
а це ж вони
найбільші наші вороги.

Ми ховаємо сіркові очі,
ми неспокійні є умами,
у нас Душа страждає,
болить тіло,
бо нами рухає вигода і користь
і поїдають сутність нашу і єство
в усьому обманів хробаки
вкорочуючи життя на роки.

Ми мали у місії своїй
людям принести слова оці
і ми їх принесли,
а в іншому ми слабак
і тому – «На все воля Твоя, Отче!»

НЕ МАЙ СТРАХУ

Вони кричали про біду,
вони лякали світ увесь,
що соціалізм, то є зло,
але виявилось, що і капіталізм,
як і будь який суспільний устрій
є однаковим у собі
тільки назви мають різні.

Однак не в них справа
і не в тих назвах зовсім,
а те, що кагал хотів і хоче
керувати світом всім.

А людині для Душі
потрібен спокій
і лад в собі
і у взаєминах з людьми.

Портібен їм і правитель гідний,
щоб справедливим був,
щоби за підданих дбав
і сам святого Духа шанував.

Тоді біда, кризи
оминатимуть такі держави,
тоді не буде і страху,
бо з ними світлі духи житимуть.

Не май страху ні в чому,
лиш справедливим будь,
то енергії такі
кожного вбережуть

Не біймося тих,
хто керує нами,
не біймося слів попів,

а взявшись за роботу,
то зробимо її сумлінно.

Живімо з усім в ладу
і відповідальність маймо перед Всевишнім,
бо саме тут ми відповідальними є
за життя своє
і за життя тих,
хто живе навкруг.

ПРАЦЯ

Питання часто чути про те,
чи працювати людина має,
або іще хитріше ум його задає –
у якому все таки віці.

У суть людині воно
взагалі не може виникати,
бо праця – це її ріст
Душі, ума і тіла.

Бо у будь якому віці
вона потрібна,
як і вода, і як їжа,
бо всохне мозок, мязи тіла,
та і серцю недовго зупинитись.

Щоб розвиватися, рости,
то всіляку працю потрібно чергувати –
ум трошки потренувати,
а при нагоді структуру м'язову
усю поштовхати
без напружень великих,
щоб вона собою в кінці
проявилась усмішкою на лиці.

А праця творча проявляється тоді,
коли любов'ю насичені ми,
то вона насичує не тільки нас,
а й усе те, над чим ми ворожили.

Праця є умова нашого життя
і ототожнюється вона,
як їжа, чи вода
у кожному живім тілі.

Перестанемо їсти, пити, то помрем,
перестанем працювати, то теж фінал такий.
Хіба що тільки в часі і є різниця,
тому це питання є пустим по суті.

Праця – це завжди енергій рух –
чи то думкою покоряємо простори,
чи то словом кличем інших до молитви,
чи то вертимо кермо велосипеда.

Думка творить слово, образ дії
і, аж дивно буває інколи –
де ж зразу появляється енергія і завзяття
для реалізації дії із суті думки.

Це ж дія ума, мозку, м'язів тіла,
а це ж процес технологічний,

який людина назива –
моя праця.
І нею в радості ожива,
бо і вона свідомо того,
що і вона цей світ міня.

Вона чує, бачить, відчува
процес праці й результат
і розуміє її місце
у житті своєму.
Розвивається ум при ділі,
тіло росте, і в дії,
Душа ж, споглядаючи на це,
щаслива і з радості цвіте.

Праця є рух всього єства,
яке присутністю своєю
в інших вчиться навиків і знань,
як і інших спонукає до змін, чи діянь.

Тоді ж чого дитина реагує
на всі подразники нові,
чого вона не лежить,
як камінь, хоча і він живий.

Не може людина жодна,
щоб не рухатися собою і в собі
думками, чи діями різними,
а рух – це зусилля,
це праця у навиках і вчинках.

Вона є невіддільна від нашого життя
і є одним цілим з усім єством,
а ми є живі
допоки працювати спроможні.

То працюймо
і з праці радість пізнаваймо,
бо й праця різна є
і по різному людину красить.

ДУМКИ
Думки, думки,
які різні між собою ви,
та й ще приходите до нас
із джерел достатньо різних.

Одне джерело їх –
наша Душа безсмертна
з каталогом всесвітніх знань,
які і наповнюють нас
саме з неї, чи через неї.

Іншим джерелом думок –
є проявлений навколишній світ,
де ми їх вибираємо з метою,
чи вперто в книгах і людей шукаємо,
формуючи певний результат.

Вони течуть у нас образами невпинно –
перші на джерело водяне подібні,
а другі вже формують простір,
як озеро животворне.

Других із роками більшає у нас.
Вже ми й маємо книжку свою із ними,
яку пам'яттю назвали.
Маємо і стартові знання,
які ми в каталоги досвіду склали.

Однак в моменти визначальні,
чи в ситуаціях непростих,
ми готові є і деколи так діємо,
коли у Творця помочі просимо.

Якщо ми чисті і благодіяльні самі,
то ми іще й не думали,
а відповідь Творець прислав
для нас уже, бо для цих дій
Він і нас сюди послав.

Думка має образний формат,
бо маленькими ми
ще не знаємо слів,
а образи сприймаємо
й приймаємо начебто свої.

Та і в роки зрілі у нас завжди
визрівають плани, мрії
в тих чи інших образах
предметних, чи дійових
уже із нашого суспільного ума.

Тут він великий оптиміст,
або й нещасний песиміст,
хоча думки й не родяться в мізках –
вони ідуть із душі, чи з довкілля
готовими образами,
чи ледь проявленими контурами.

Бо навіть не працюючі мізки,
не зупиняють життєвий ритм,
а тіло діє в напрямку тому,
який визначено єству.

ЗНАННЯ

Потреба у Знаннях,
як і у інформації взагалі
виникає у людини тоді,
коли вона для цього є дозріла.

Ця потреба виникає,
як би нізвідкіля,
бо ми не знаємо путі свого,
бо по ньому нас
Дух святий водить
і це є промислом його.

А всі дії в основному
спрямовані для потреб Душі
і в хороших умовах ми
в радості єством цвітемо,
а в поганих умовах
ми іспити проходимо.

Ми маємо день при дні

проявляти цю жертівність
життям своїм,
а якщо ми не свідомі цього,
то ми стажаємо ним.

Якщо в достатках ми,
то жертвуємо ними,
допомагаючи тим,
у кого нема взагалі умов.

Коли ми пізнали блага суть,
то несимо його між люди,
бо його вони від нас і ждуть
сущністю своєю.

Коли ми в проблемах,
то шукаймо їх в собі,
і смиренням, каяттям
відповідь надійде нам.

Бо труднощі в житті є у нас
тимчасово, або й протягом життя,
за помилки лихі
і саме з гідністю прийнявши їх,
ми здатні очиститись від них.

З подяками Всевишньому
приймаємо обмеження усі,
не дивлячись на успіхи інших,
бо без жертвності своєї,
яка виливається солоним потом
і гіркими сльозами,
і тими подячними словами,
що сили іще є
ці труднощі долати.

Тому і до нас ідуть знання різні –
одним, щоб мирний атом розділити,
а іншим для пошуків путі,
на якому можна виправити помилки.

Знання так чи інак
до кожного із нас ідуть,
щоб ми розвивалися, росли
і діями своїми
радість в небеса несли.

Вони, як їжа, чи вода
і ми їх тоді й шукаємо,
коли потреби виникають,
або так ніби хочеться творити,
ніби хочеться поїсти, чи попити –
і кожен відчуває таку потребу,
то реалізована дія
і насичує сповна
душу, ум і тіло.

ПОДІБНІ

Ми не шукаємо визнання.
Ми загублені людьми
і в цьому нема новини,
бо ми всі такі.

Та Всесвіт просить, спонука
писати в книги ці слова
і ми відчуваємо єством,
коли приймають люди
ці слова і їх суть і зміст.

Благословив нас Дух святий
і ми благословляємо від імені Його
усіх і вся,
хто ці Знання
сприймає і приймає
у свої шукаючі життя.

Наша місія тут, на Землі,
збирати подібних собі
у ті потічки, річки
енергіями любові й доброти,
щоб тепер і день наперед
кожен на Землі зміг
напитися із них –
чи то у цих потічках-книжках,
чи то з росою, чи тим туманом
що дає кожному єству
наповнюватися всеціло
цими якостями позитиву.

У СОБІ
Біблія – суть: книга і я.
Я – моє життя
Бог – це все, що є;
це всеціло світове життя і є.

Ви хочете усі,
щоб ми відповіли,
то це лиш бачення моє
і то настільки,
наскільки відкрилося мені.

А відповідь давно людьми дана,
особливо у тих спогадах святих,
а дещо в книгах святих,
але вони всеціло підпорядковані сатані.

Бо ка-нон службова книга
і по змісту давно вже вийшла з круга,
а суть її рабство і покору блюде,
хоча чоловік людиною вже став,
а можливо й статус біоробота здобуде.

Втім це повчання звучить
у всіх канонах традицій релігійних,
у всіх кодексах моралі
і кожен так і живе,
а то іще й гірше.

Людина сьогодні до життя байдужа,
замулилося джерело духовне
і нема де спрагу погамувати тим,
в кого ще свіча в Душі тліє.

А ви питаєте про
добро і зло,
про любов і байдужість,

про Господа і Сатану,
про Бога і Диявола,
про святого Духа і людину,
то як я кину
зерно духовності святої
на суху глину.

Досить добре описане життя
праведника світу цього
і Йова його звали,
який жив у країні Уц.

Хоча і йому прийшлося непереливки
і для людей посміховиськом став,
та у суті своїй зізнався,
що Богу ревностно служив
і цим тщеславно дорожив,
а служба й слава
гординею у ньому постала.

Та в повчання життєпис слід читати
і собі для розуміння взяти,
той стрижень духовний,
який він приніс
у цей світ користі і спокус.

Якщо ж маєте відчуття потреб Душі
у поступках праведних і благих,
то і бачення маєте те з глибин
і відповідь знайдете в поемі цій.

Бо духовний стан такий
отримає підказку,
де праведник спотикнувся
і поміняти схоче лиш фразу,
коли читати буде знов і знов
її до кінця спочатку.

Бо тут появляється Господь,
як начальник зла
в суспільстві і у всьому,
що є живим і животіє.

Тому і книга ця тепер
несе ту суть і зміст,
який потрібен тим,
хто Господом є для всіх,
бо тільки праведник святий
її очистить від плевел.

Не все так просто у житті,
та Творець настанови дав усім
і ми хочемо, чи ні,
та все ж Душа виводить на путі,
де стяжаємо якості духовні ми.

Чи можемо ми, живі,
своє життя згадати
від народження до смерті,
бо кожен у життях проходить путь,
який описаний в житті Йови –
хтось в одному епізоді,
а хтось проходить це сповна.

Та чи здатними ми є,
щоб не виправдовувати себе,
чи то з розумінням
йти до прощі і каяття.

Тому сьогодні не служимо,
а ввіряймося Духові святому всеціло.
Дух святий не бере і дає,
а дає і приймає
з любові і добра,
як пагін зерна жита
життями у коловраті
знов дає.

Йому дає і Він бере,
щоб знов і знову
давати тим,
хто потребу має.

Бо той лиш прийде у лоно Духа,
хто постирав у взутті підошви,
хто не раз падав і вставав,
хто, пізнавши зло й добро,
яке «плодив» сам,
хто пізнав брехню й користь
до тих пір,
коли зумів
каятись і прощати
і з відома святого Духа
очищення пройти
умом і тілом.

Тоді і вуха чисті хтось почав носити
і зір глибинний віродив;
і все те, що в миру носив
думками, словами і ділами,
відторгнувши подалі,
бо умом просвітлів
і своє єство Духові довірив.

Бо Господь людьми керує,
та і Бог нам попускає все,
чого лиш ми забажаємо,
бо ми з бажань, чи з невідання свого
вибираємо той путь,
який веде до них –
чи то до Господа,
а чи до Бога світу.

Тому, пройшовши у життях все це,
чоловік тоді лиш здатен
нести свою Душу,
як свічу,
яка й освітлює той путь,
яку кожен мостить
день при дні, роки, життя
якостями доброти
творчо і з любов'ю.

Тому знаймо всі,
що Творець світ творив
своїм світлим чистим Духом

і нам це заповів,
щоб ми йшли
до Нього гідно і свідомо,
приймавши любов і доброту
за основу в путі цьому,
який кожного веде
в кімнати Його
з розумінням того,
що ми лишень черевики
усім життям своїм,
а одяг наш є лиш,
як ум для сущності святої.

Хоча й Душа, допоки в тілі
є лиш гість в кімнатах цих.
Та саме гості отакі
і є тим джерелом істини,
якою живиться Творець,
бо це і є той хліб насущний,
який Він у радості роздає
і гріє сущністю з любові.

Бо все живе у світі розуміє,
чи відчуває своїм єством
теплоту й доброту,
а з ними щастя і любов земну.

Лишень довіра до Творця
дає кожному відчутти
ту доброту безкорисну,
ту любов до всього
і відповідальність ту велику,
з якою ми приймаємо всеціло
ці якості духовні.

Чогось, майже, усі
хочуть отримати відповіді собі
із різних книг, чи від інших,
а відповіді завжди
є у нашому житті,
у нашому нутрі-Душі
і кожен їх там знаходить,
коли в пошуках своїх
і бдінні почує чи побачить
той фрагмент підказки,
який і буде лиш елементом
відповіді в цілому.

ДОБРО І ЗЛО
Чи помічаємо ми
суть доброти,
якої ми творимо чимало,
а коли ж більше,
то уже свідомо.

Ми їмо у міру,
дбаючи про храм-тіло;
ми народжуємо дитину,
дбаючи про неї;
ми в сім'ї своїй
про затишок в турботі;
ми взаємини хороші
шукаємо з сусідами і на роботі.

І це все так, ніби, мимохідь
творимо у радості своїй
за день прожитий,
за життя усе.

А скільки у дії ці
ми вкладаємо якостей духовних,
що читаючи ці рядки тепер,
то не просто й згадати
окремі епізоди із життя свого,
в яких ми творимо із любові й доброти,
щоб нас радість наповняла,
бо, нібито, ми йшли до мети,
а то є орієнтир Душі,
то є та путь,
якою всі ідуть,
хоча по окремої,
та кожен.

Тепер же для повчання
напишемо й цього рядка:
скільки ми плодимо брехні, зла...?
І все це в умі плетемо
планами, способами підлими...
А ще гірше те,
що ми їх пам'ятаємо і досі.

Коли ж ми живемо у страху,
то ум «працює» краще,
щоб зберегти життя тіла
і себе у ньому.

Тоді й пам'ять у нас краща,
бо ми сконцентровуємося у діях,
а Душа в турботах дбає
і вижити допомагає.

Тепер же страх за все –
він ум і Душу паралізує.
Тому і враження таке,
ніби, ми й живі,
та все ж сплячі
у байдужості своїй
і у відмові від життя.

Бо наш ум живе суспільством
і ідеологією його,
то він по суті дияволом є,
який нам «допомагає» плодити зло.

То чи не краще зрозуміти
у ситуаціях життєвих –
ми із добрих намірів, чи злих
діємо у них.

Бо здається, що винні всі,
окрім самого себе,
що навіть зустріч з людиною лихою
зовсім не є випадковою,
бо наше зло, яке в нас є
«притягло» людину цю
для «зустрічі» такої.

Тому просимо усіх:
будьмо в бдінні
і шукаймо можливості завжди,
щоб із ситуацій лихих,
чи з конфліктів вийти так,
щоб не нарощувати зла.

А бдіння і є зупинка
перед вибором рішення, чи дії –
щоб свідомо подивитися у себе
і там побачити підказки
для подальших дій.

Бо коли ми «закипіли»,
то в умі «шарики» й дають
такі поради і такі слова,
щоб свою сестру, чи брата
ними знищити найбільше.

Ось у цьому і різниця,
що для нейтралізації зла,
або творення добра
потрібно кожному навчитись
подивитися у себе, в Душу
і вона нам відповідь пришле.

Тому ми і творимо доброту
по велінню серця і Душі,
а до наплodження зла
тронуємося в ума.

Тому він і пам'ятає свої дії
на протязі життя,
а доброта душевна
з нами тихесенько живе,
чи при нагоді до інших йде.

Ось із роздумів таких
питання це постало,
щоб ми у житті
творили більше доброти,
бо сьогодні на Землі біда зріє.

Єднаймося молитвами
і добрими ділами,
щоб не допустити всеціло
диявола лихого у свої дії,
бо він вже в нас,
він сидить на нас
і нами керує
через президентів і міністрів,
бо він підкупив їх іще раніше.

То у нас іще шанс є,
бо не такі ми вже й погані,
але тривога світова
і Дух святий просить:
творіте люди доброти побільше.

Доброта легенька
і завдяки їй
ми в радості летим,

а зло важке
і давить все,
затоптуючи у нім життя,
чи зменшуючи роки його.

То є над чим нам поміркувати
і зрозуміти суть добра і зла
і те, що і як нам краще
у цьому світі вибирати.

МУДРІСТЬ

Питає син у тата:
“Що ж воно означає тая мудрість
і де ж її можна взяти?
Бо уже усі питають мене,
коли мудрішим вже я стану?”
“Це є якість в позитивних діях
і щоб зрозуміти її суть,
то потрібно знати,
що коли ми
починаємо багато забувати,
то забувається й усе погане;
коли ж повипадають з рота зуби,
то приходить розуміння того,
що їжа у житті
не є заняттям основним;
біль в суглобах і спині
теж дає розуміння,
що наша суєта і біготня
за всім і вся
до такого стану і привела;
а поступова втрата слуху
спонукає у розмовах до мовчання
і того неоднозначного голови кивання.
Ось так приходить з віком
ця якість із розуміння,
проявляючись у діях,
а людям зі сторони здається,
що це і є та життєва мудрість
і тому така поведінка
означена ними цим словом – мудрість.
А чи правильним є це, чи ні,
то для себе не можу я збагнути.
Бо так міркуючи не раз,
то через раз воно буває й добре,
а деколи і шкодить,
та статус мудрого заставля
притворютись і мене,
старого дурня.”

МИ НЕ Є ПРОРОК

Ми не є пророк
і не ясновидець там якийсь...

Ми є місяць,
як і кожен з нас,
хто є живим
і дише.

Бо ми живі
і кожен має у собі
те, що із життям дається.

А це частинка Духу світового,
яка Душею людьми зветься.

І кожен у місії своїй
стяжає якості духовні,
які і є тим джерелом,
де ми черпаємо усі
зерна любові, радості і доброти.

І так з покоління в покоління
ми наповнюємо ядро Душі
і свій життєвий простір позитивом.

Тому ми кожен є месія –
хто більш, а хто менш,
бо саме це і є суть життя
і зміст нашого покликання
тут, на Землі,
і у Всесвіті великім.

СПОВІДЬ

Сповідасмося словами
перед Отцем-Творцем-святим Духом
і перед Вами,
сестрами й братами,
посилаючи енергію движиму,
яка дає можливість нам чути
своє щире каяття,
чи затухання збуджуючих емоцій.

Слова лилися у рядки,
а ми знаходили у них
той спокій,
який нас підносив,
засвідчуючи про готовність нашу
свідомо йти в чистоту духовну.

Два тижні плакала Душа...
Внутрішні сльози давили груди
за свою гординю, чванство,
яке відкрилося у нас
тією збільшеною кількістю
відгуків і листів в інтернеті,
сколихнувши умом все єство.

Почались розмови спільні
в каяттях-прощеннях
з Отцем-Творцем-святим Духом,
з Ісусом, з Матір'ю всього світу
і тими світлими і чистими людьми,
які мудрістю своєю
несуть в життя якості духовні.

Прийшло прощення
і ми раді,
бо все й почалося спільно:
для них с-відомо,
а ми пройшли іспити
на твердість істини.

Дух святий благословив
і підтримку отримали від Ісуса,
коли Вони відкрили нам

ці істинні слова всесвітніх Знань
про людину, її суть, задля її ж блага,
задля природи, планети й далі.

І ми легко цю місію прийняли.
Бо й народилися й жили ми для неї.
Писали прозу, а потім і вірші.
І вони лягали у рядки кожним словом,
та так, що рука
з олівцем не встигала
записати усе те,
що несла думка.

Ми устремління чисте мали,
щоб людям ці Знання донести
цими от книжками
і ми слова у книги клали.

Не було у нас взагалі мети,
не було мети письменником стати,
не бачили ми в цьому і вигод,
а одні лиш витрати.

На запрошення суспільні
для обговорень, презентацій
відразу ж відмови слали
і авторство приховали.

В письменницьку спілку відмову дали,
дали відмову й університетам,
які пропонували роботу й зарплату.
Книги роздали, розіслали тим,
хто просив, або тим,
кому за потрібне вважали.
Можливо, книг три, чи п'ять і продали магазини,
а може й всі, які ми їм дали, бо звітів ми не шукали.

Тому ми чисті перед Вами, люди,
чесні перед Творцем і Ісусом.
А ми ще просимо в Творця прощення
за гріх-помилку свою,
бо ми негідник і брехун,
що захотіли активніше
до людей ці слова донести,
роблячи дії в інтернеті,
за які нам соромно тепер.

Хоча серйозних бесід ждали,
щоб глибше й ширше
розкрити суть досліджень,
а для цього
по всьому світу книги слали,
бо потребу людства
в покращенні Духовності відчували.

Заявили про себе публічно
місяців зо два тому,
хоча книги розсилали
вже з років зотри тому,
надіючись, що людям
потрібне слово,
а хтось з колег по перу
підніме питання

про державне фінансування
а виявилось, що ні –
їм потрібен портрет,
де живе цей поет,
скільки йому років,
чи дає книжки
і чи гарні обкладинки на них.
І цех письменницький мовчить,
та й грошовиті дядьки,
котрі гроші більше люблять
ніж оці «байки».

*А це ж не байки,
це правди глас,
який совість будить,
будить зве
до змін на краще світу
і себе.*

Ми невіглас в роботі з ПК
і робили означені помилки,
хоча ці відгуки і коментарі
давали сміливі люди,
бо ці крупиці Знань
можуть внести неспокій
в суспільні інститути
в наш час розгулу Диявола лихого,
який у кожному із нас сидить.

У нас страху перед ним нема,
та знаємо заборону одну –
не потривож ума людини.
І в цьому ми бачимо відповідальність свою
і частинку помилки своєї.

Бо в середовищі людським
ці Знання є споконвіку
і вони відповідають,
бо вони теж їх мають,
а інших спільно ми будили
словами цими до пошуків себе
і істини в житті.

Хтось прочитав і злякався,
хтось нищечком затих,
хтось возрадів душею і умом
від звісточок таких,
а хтось у гніві й злі
при агонії прикінцевій
нарощував зло у брехні і війнах
через обмани суспільства,
через доведення до зубожіння,
де людина втрачала
свій образ і подобу
заради звичайного виживання.

За ці місяці втомились дуже
від знемоги і печалі,
зрозумівши у тривозі,
що люди не шукають слова,
не шукають вони
і добрих справ свідомо.

Тепер свідомі того,
що віддавали все,
що належало нам,
немічному людському,
у місії своїй,
а в іншому ввірилися сповна
Отцю-Творцю-святому Духу –
і «буде воля Твоя!»

Зміни великі грядуть –
ще більшатиме зла, обманів,
допоки окремі люди,
як той міфічний Ной,
не ввірятся всеціло
Творцю-Отцю-святому Духу.

А ми, люди,
пишемо ці слова
не для настрахання,
чи побутового осуду,
а для розуміння й прийняття
вибору у своїх рішеннях.

Починаймо всі
з дій найпростіших:
нікому не мішаймо жити,
стримуймо себе від поганих слів і дій,
а далі починаймо
очищувати все єство
прощеннями й каяттями за те зло,
яке було в житті днів минулих.

Згадаймо всі і те,
як усіх Диявол мучить, ріже,
а ми молимося Богу,
бо БОГ –це все, що є: і добре й зле.

Сьогодні злого є багато
і ми молимося цьому злу,
йдучи несвідомо в прірву ту,
бо молячись такому Богу,
то він і дає нам саме те,
що у нього на сьогодні є.

Не застосовуймо в молитвах
слова «господи» всує,
бо господь є господин,
є начальник суспільний злий.

Тому такими словами:
бог, господь
ми і приймаємо їх такими,
якими є у суті самі;
так даємо клятву-обіцянку ми
служити й далі сатані.

Він і сьогодні водить нас
нашими корисливими умами,
бо куди не повернись,
до кого не звернись,
то, майже, кожен
незадоволений життям таким –
і тому краде, бреше, відмовляє,

хамить і грубіянять,
аби із гіркоти
болючіше комусь зробити.

Тотальне зло заволоділо світом,
а люди бачать і біжать
за мамоною грошей і статків,
погубивши ними душ своїх остатки.

Молімося святому Духу,
тій радості Руху у Житті
і Його сподвижникам святим,
то і самі будемо світлими
і будемо благодіяльними
повсякчас і всюди.

Ми отримали ці слова
і вони трималися у нас роки,
а тепер дозріли люди Духом
і здатні прийняти їх
в істинні всесвітній.

Хто злякається,
то Хрест живодайний хай прийме
у рівносторонності крил,
якому вже мільярди літ,
а не цей символ нам нав'язаний
у хресті повішальнім,
не в цьому символі смерті,
на якому розп'ятим був і Ісус
і не один праведник світу.

Саме таким хрестом ложать
на кожного печатку
з народження і до сметрі тіла,
відрізаючи свою Душу від Творця.

Шукаймо люди істину самі,
самі на собі і перевіряймо
і приймаймо ту істину життя,
яка дарує радість, бо все інше суєта.

Тоді ми побачимо в житті своїм,
що суть покликання людини
знаходиться у розвитку Душі,
бо саме вона в своїй личині
опинилася на вершині
у стяжанні якостей духовних
і вона є те дитя,
яке собою в тілі
носить Душі
в лоно Духа
Всесвіту цього.

Тоді ми прозріємо усі,
що путь до Нього
слід починати всім
зі справ хороших.

Починаймо з доброти,
бо доброта є той поріг,
що перед дверима любові лежить
і кожному через нього

пройти належить,
щоб відкрити двері.

Хто на нього ступить,
то тому й відкриються ті двері-душі
і ми опиняємося в кімнатах
Отця-Творця-святого Духа.

Багатьох ми звемо словами-ділами,
та мало поки прийшло на «весілля» це,
щоб пізнати у радості життя,
щоб зберегти планету і себе.

Ми свідомі й того, що за ці слова
знайдеться серед спільноти той «іуда»,
знайдуться й ті майстри-кати,
які забажають нас убити.

Слова безсмертні енергіями Духа
і Душа їх далі понесе,
бо тому прийшла та пора і час,
щоб зміни відбулися в нас,
бо це і є та суть людська,
і хліб той насущний,
яким наповнене усе живе,
бо воно всесвітній коловрат береже.

Тіло заберуть,
то так тому і бути –
із тіла проявленим був
і тлін по собі лишив.

А ми єством при житті
ввірілися всеціло
Отцю-Творцю-святому Духу,
а Він зна,
як потрібно поступити,
бо вирішальне слово
все ж за ним...

Нам ще рік у тілі бути
і смерть його сколихне
людей чистих світлих.
І вони активно молитись будуть.
Тоді й почнуться реальні пошуки путі,
які ведуть до правди й доброти.

ГЕНІЙ, ЧИ НЕ ГЕНІЙ
Ми генієм не є,
бо не генами
до цього стану дожили.

Ми є те єство,
яке знає місію свою
і ми несемо той хрест,
якого бояться часто всі.

Бо ж не так просто
серед людей
істинну правду нести,
проповідувати милість і доброту.

Так угодно було

Отцю-Творцю-святому Духу,
що ми взялися за перо,
бо Знань про людину
і спонукань до написання їх
в середовищі людським
визрівшими є на часі.

Ми писали, ми цвіли
і у радості Знання ці несли,
та помочі не мали
із середовища таких,
якими ми є самі.

Ми малість є,
то, можливо, Духом
нема сильних,
бо і квітка кожна зацвіта
і плід тоді від неї є,
коли для запилення її
приліта комаха.

Так і ми – зробили те,
на що умом
і можливостями здатні,
а в іншому ввірилися Творцю –
на Його волю й поміч.

Та не дочекалися...,
бо іще Земля не зацвіла,
одним широким лугом
і нема квіточок-любові,
щоб ці Знання
були бджолою отією,
яка запилює собою
на зміни на краще
в середовищі людським.

А ми писати не маємо мочі –
втомилися фізично
і ті страждання Душі
у безсилості обізвалися в умі
тим розчаруванням
до збайдужіння повного.

Є той період-час,
коли рослина має квітку,
коли для запліднення вона готова,
то це і є той час.

А квітка не дочекалась
комахи чи жучка
і не отримала поміч,
не пізнавши мить
у зачатті на новий плід,
як результату продовження життя.

То так і ми перецвіли,
не отримавши помочі,
коли цвіли,
тому пустоцвітом лишаємося у житті
доживати ті роки
у тілі браннім.

Допоки відійде Душа пуста
в той же не дозрівший простір,
бо не лишивши плід,
не лишивши слід,
ми лишаємо свою Душу
на нові митарства.

Тому, поки життя іще теплиться,
нам треба ум свій усмирити,
щоб обиди і гіркоти
Душа з собою не понесла туди,
куди вона полетить,
бо це нас сумом наповняє.

Тепер ще ми бачим вихід –
німота в собі,
як той сірий попіл,
що лишився з буйного життя
у творінні-тліні
тих вуглин
і спалахів голубих.
Ото тільки й згадки, що про них.

Бо, мабуть, нікого ці слова,
цей вогонь із цих джерел
теплом не зігріли,
не дали надії
на життя щасливе,
на те миле благо,
якого хочуть так багато.

Тому читайте ці слова,
усі, кому вони для Душі,
і згадуйте Творця,
Богородицю життя
бо Вони відкривають
нам ці Знання,
щоб кожен їх спізнав,
зрозумів і відчув
і ними своє життя теплив,
чиюсь Душу та зігрів.

НЕМА МОЧІ

Нема мочі
в душі, умі і тілі,
то страждає усе єство,
страждає і Творець,
бо ламається життя,
а без нього й коловрат
теж дає збої
і не твориться молитва,
якою все життя
творить благе джерело.

Тому будьмо свідомі
і гідними дітьми Його,
коли ми відчуваємо втому,
то зупиняймо усі дії у собі,
щоб відпочити і узріти,
повертаючись додому,
до Душі своєї;
щоб з'єднатися в молитві
зі Всесвітом могутнім,

бо там і є те джерело,
яке Знання і міць кожному дає.

Тому просимо й благаємо усіх,
хто тут читає,
то хай і іншим розповідає –
шукаймо у собі ті ниточки,
що з Творцем нас єднають.

Творімо молитви
раненько на зорі,
хай очі дивляться у небо
і слова несуть енергію благу
до усього й уся,
що одухотворене життям.

Бо тільки так, ми, люди,
які відчули міць молитви,
наповнюють простори
радістю для Отця,
щоб підняти всіх до розмови,
до молитви простої
в подяках джерелу,
бо там ми всі черпаєм силу,
щоб щасливо жити,
щоб істинно любити.

ВАЖКІ ЗМІНИ

Людина завжди до змін не вхожа,
бо сприймає їх вороже
і в своє життя приймати їх не хоче.
Кардинальні зміни
відбуваються з людьми
серед малої кількості.

Бо змінюємося ми лиш тоді,
коли відчуваємо у них
затребуваність спільноти
і те піднесення в собі
тих позитивних відчуттів.

Саме такий стан
ці відчуття народжує у нас,
як, нібито, нізвідки,
а вони ідуть з Душі,
з тієї матриці людини,
з якою ми приходимо сюди життями.

КІНЕЦЬ

Людство йде до кінця
і цей хід почався вже.
Важко буде всім
ці років п'ять вижити усім.

І то не факт,
якщо люди не почнуть будувати
ковчег Ноя у собі,
щоб спастись.

Хай там що...
і це повсюдне зло,
але починаймо всі
з добродіянь і милості.

Не надіймося на держави і церкви,
а самі творімо молитви,
бо доброта – це молитва,
бо чесність й справедливість
теж Творцю до вподоби є,
та і стримування від брехні, гніву, зла,
то це теж молитва чимала.

Ми не пророк
і не є святий,
а такий же грішник,
який робить помилки.

Та слова про кінець
донести всім
доручив Творець
нашими руками.

Так ніхто ж не хоче чути...
і не почують, однозначно,
хоча це ж не буде мить,
а строк означений вище.

Бо і Ной будував корабль
не один рік
і у всіх на виду,
попереджуючи про біду.

Та людство в цивілізації тій,
як і в теперішній цій,
не чують Творця
і себе не чують
і в байдужості ідуть
німі совістю своєю
з умом грайливим
шляхом мнених втіх
до прірви,
де кінець,
майже, всім настане.

Ми просили років п'ять тому,
почавши з книг і дописів тут,
щоб всі до розмови йшли
з Творцем-Отцем-святим Духом
і в діях не відставали,
творючи якості духовні,
бо вони і є той ковчег,
який допоможе нам
залишитися живим.

Так, тим, хто виживе,
не легко фізично буде,
та легкота в Душі
і поміч святого Духа
дозволить їм
бути першими людьми
у цивілізації новій.

ВЕСЕЛКА
Є такі місця,
де кольори усі єднаються.
І це місце у кожному є –

воно Душею у нас присутнє.

А ми чогось так категорично
тільки чорне й біле бачимо
у наших результатах дій
і в тому, що є навколо.

Хоча це епізодично,
а в основному люди бачать
це поєднання в сірих буднях
свого життя у стані виживання.

Приймаючи його таким,
похнюпивши буйні голови свої,
бо ум влаштовує така сірість,
в байдужість повну впавши.

Але ж різні кольори у веселки,
як у нашій радості в єднанні
так виграють, іскряться,
бо ми ж на небі, як та веселка.

А інше є єднання у тому спектрі –
де є кольори усі, то так і в житті.
А для цього потрібно брати пензля
і творити ці пейзажі свого довкілля,
свій життєвий простір,
починаючи наносити ґрунт в собі.

Хай то буде красивим кожен день,
як на картині пейзажній,
де ми присутні діями своїми,
а ми на ній лиш гості.

Яка спокійно споглядає
і з нами розмовляє,
висячи на стіні,
а ми у спокої душевнім
займаємося ділами іншими.

Тому є й такі,
що різними кольорами
вимальовують життя свої
для себе, а не так, як всі.

А ми в такому стані,
як та веселка в небі
на всьому кругозорі
грає з нами.

І ми в захопленні своїм
шлемо компліменти їй
і усмішки свої дитячі,
даруючи радість у простори...

ДОВІРА

Нема довіри керівництву,
нема правителя у нації воістину,
а люд тривожиться,
притягаючи негатив на Україну.

Мабуть прийшов той час,
коли потрібно зупинити каганат.

Зброєю тут уже не вдієш,
а потрібно свої життя спасать
і душеньки леліять.

Ми самі маємо хазяїном бути
на цій прабатьківській землі,
бо ми своїми душами
є істинним джерелом влади.

Трагедія нації і її Духу,
коли в чужі краї їдуть люди,
не маючи прихистку
в рідній стороні.

Починаймо творити всі
лад в собі і у взаєминах з людьми,
то спокій прийде в сім'ї
і пошириться в усьому світі.

Ми у своїй країні-хаті
свої порядки маєм встановляти,
караючи злодюг проклятих,
навчаючись у інших господарювати,
та свого не цуратись.

Ми маємо довіритись президенту
і захищати у єднанні
ті обіцянки його,
які проголошені привселюдно.

Довіра має в нас рости,
а ми маємо бути ґрунтом
у відповідальності і правді
кожен у собі.

Бо не може батько
бути для всіх жандармом,
а ми, як його діти,
маєм діяти спільно.

Доброту між себе сіймо,
у кожному злі позитив шукаймо
і очиститься Душа українця,
то розквітне й нація.

Довіру плекаймо люди,
бо без неї ніщо у світі
не було і не може бути,
а вона фундамент, стіни й криша
для розквіту нашої країни.

ЖИТТЄВІ НОШІ

Є й легкі шляхи для тих,
хто чує й бачить свічу Творця,
а то не зовсім є важким
іти до стану щастя.

Бо ноша від Творця
є по силі кожному.
І то не вся вага,
яка мучить совість,
і не та вага,
що муляє плече.

Бо приємність, радість покрива
тією легкотою,
коли Душа життям цвіте
і в кожному вчинку в ногу йде.

Це так добре,
що ми правди глас
пишемо людям,
а вони чекають нас
з дописами на сторінці.

Бо мудрість потрібна всім,
а особливо тим,
хто зібрався у місії своїй
людей словом навчати.

Словом людей лікувати,
словом людям допомогати,
а то все чогось кабачні вірші пишуть,
для тих завсідгдателів таких.

Та потрібно знати всім,
коли людська спільнота вся
підходить до смертельного кінця,
то раду треба шукати спільно,
а не розводити мнимі дифірамби,
порушуючи Дух людський.

Саме собою щось та станеться,
але ми всі чекаємо на краще,
то для кращого слід творити,
щоб у радості всім жити.

УРОК НА РОКИ
Доброго ранку, доброго дня! –
і так щодня на все життя
несімо ці слова,
щоб окрилювалася кожна Душа.

Щасливого дня і тим усім,
хто такого дня бажає,
і тим усім,
кому такий день потрібен...

Щаслива та людина,
яка бажає завтра,
бо вона сповна живе
і радіє сьогодні вже,
і цю радість дня
в завтра понесе.

Сонце зранку
у віконце посміхнулось,
а по дорозі файна пані стрілась,
то і настрій до роботи десь узявся.

Ось така мала дешиця треба,
щоб радість приходила щодня
до кожної людини і сімї,
щоб вона ширилася по всій Землі.

ДЕ Ж ТОЙ ВЧИТЕЛЬ?

Де ж той вчитель,
який би нас навчив
прощення у всіх просити
і самим прощати,
а потім екзамени здати,
щоб ці помилки не повторяти.

Бог уже нам все простив
і про це свідчить те,
що ми живі іще,
хоча і не живем, а влачем.

Сьогодні й далі
всім за все прощаємо,
і інших до цього долучаємо,
хоча сьогодні іще згадалося.

Простіть і нам усі,
можливо чимось принесли
неспокій у ваші дні:
усе, що іще пам'ятаємо,
і за все те,
що в собі тримаєте.

Щоб кожен з нас
так діяв день при дні,
то Творець на Землі
збудував би рай.

Мабуть ми не такі іще,
бо серед нас негатив живе.
А життя здається зовсім тяжке
і таке геть не радісне.

Коли би ми жили у радості,
то ми б жили, як першолюди
у тих роках і при здоров'ї,
співаючи пісні подячні.

Не вміємо ми жити,
коли замість пісень,
ми спини тяжко гнем,
та навчатися все ж не хочем.

Запрошуємо вчитися усіх
і вчитель є у кожного свій –
то його Душа,
а нам вуха слід
лиш почистити,
очі вмить,
щоб почути і узріти.

СИМВОЛИ ДЕРЖАВИ

***Прапор, гімн і герб країни
є лицем нації, народу і держави.
Прапор є лицем її,
гімн – це мова-звук,
а герб, як печатка офіційна.***

***Три символи держави
у всі віки символізували
Дух нації і її стан економічний,
а сусідам звітували***

про наміри хороші.

*Вони були відкриті
і відкрито про це повідомляли
в цих символах сакральних,
які й несли в собі
цю суть і зміст для всіх.*

*Тому, коли ми заявляємо про зміни
в політичних і економічних курсах,
то і в символах має це змінитись,
щоб на Землі кожен міг
їм з довірою вклонитись.*

*Нація Духом занепала,
збайдужіли люди до себе
і до всіх навколо,
не бажаючи йти до змін
добродіяльності єдино.*

*Тому й правителя не зродили,
а керувати ними злодюги пруться,
руйнують економіку нувориші свої
і заграничні «хазяї»;
невизначений зовнішній курс.*

*Хоча нація-народ зріє
і зміни відбудуться так чи інак
за цих років п'ять,
то тепер уже нам слід
новий гімн і герб готувать.*

*Тому ці три символи державні
мають собою свідчити
одну суть і зміст в поєднанні –
щоб прапор, гімн і герб
не мали суперечень.*

*То краще залишити цей символ України
в прапорі жовто-блакитнім,
чим повертатися до тих часів,
коли українці у війнах
зв'язу несли в малиновім.*

*Прапор жовто-блакитний
поєднує в собі колір нив
і ту чистоту,
яку ототожнюють небеса –
то тут і істина свята.*

*А цей гімн
давно бажає змін,
хочаби до такого змісту,
який пропонувався вже нами.*

*Тому відкриваймо націю й державу
для енергій позитиву,
де творча праця і радісне життя,
як стан, як умова
дозволяють духовно їм рости.*

*(продовження уже на стрічці)
Сергій Миколин зі збірки «ВІ – ЧЕ»
Коли ми читаємо гімн,
то там все гнів, війна*

і возвеличення мнине,
які нищать зерна
духовності нації
й життя в основі.

Та й герб пора возвести
із малого у великий,
бо цей тризуб
символьно свідчить
про зброю-піку, а чи вила.

Хай він буде у тому слові
«ВОЛЯ» на голубім фоні,
що свідчить про мирні наміри держави
в обрамленні з колосків пшениці,
як символ гостинності святої,
а той серп і молот під тризубом
свідчив би про народ працьовитий,
а не войовничий.

Хай герб України свідчить
про наміри держави позитивні
у взаєминах добросусідських,
про гідність нації такої,
яка здатна себе захистити.

Бо герб, як тіло,
за все в отвіті
і несе в собі Розум, Дух
і той прагматичний ум,
які об'єднані енергіями
в устремлінні жити.

Хай прапор над усім гуляє
і буде лицем держави,
щоб її так сприймали,
що вона жива і жити хоче
рівною серед рівних в усьому світі.

Хай тріпоче в усмішці привітній
у тій висоті небесній
і як жовтий колір сонця,
що дарує тепло і світло
усім і вся невпинно.

Хай гімн собою свідчить
розвиток постійний
радісним співом з музикою;
хай слова милозвучні
налаштовують нас і сусідів
на спокійні, мирні розмови.

Це все нам творити слід гуртом
із любов'ю вже тепер,
а матеріальне прийде за ним,
хоча для реформ-змін
в економіці й політиці
розрахунки і постанови потрібні.
Сергій Миколин зі збірки «ВІ – ЧЕ»

НЕМА ДОВІРИ
Нема довіри президенту,
бо він повірив не народу,

який його обирав,
а тій купці політиків,
які завжди із партії однієї
до іншої бігали й біжать
заради здійснення мрій –
брехати, красти, війни плодити,
як і попередники їх.

Бо політика сьогодні
найкращим бізнесом є,
де брехня брехню поганяє,
а з неї політики мільйони мають.

Він печеться про олігархів,
як магнатів із грошима,
шукаючи для них інвесторів
під гарантії держави,
програючи двічі –
один раз, коли ці гроші
вкрадуть ці ж магнати,
щоб потім кабмін пікетувати,
щоб бляшкам було що дати,
щоб і далі через ЗМІ муть-суєта
в суспільстві людським росла,
дискредитуючи президента
і його молоду команду;
а другий полягає в тому,
що вкрадуть інвестори
з казни держави
за, нібито, нереалізовані «наші» плани.

Вони уже не раз
на ці гарантії чхали
і тільки підло й тихо
свої рахунки поповняли.

Бізнес сьогодні зв'язки скрізь має
і він спроможний сам собі
шукати ніші –
куди і який товар постачати.

Ці магнати, нувориші погані,
й так народ ограбували,
а ще хочуть своїм КМУ і ВРУ
до кінця перекусити курку ту,
яка яйця їм же золотенькі носить.

Нема Розуму, нема й ума,
бо двійки мали за навчання,
а дипломів по декілька купили,
та «східняками» рулили,
бо показав досвід минулих літ,
що діючі підприємства
вони перетворили на пустирі.

Не здатні вони управляти
підприємствами прибутково
і лиш так, на бігу,
збирають жирні вершки у банці,
а за банку ложка брязь,
бо там пустота
і в банці лиш кисляк.

Не може злодій хазяїном бути.
Він вміє красти і з цього сито жити.
Двірник не може оператором стати,
щоб на АЕС кнопки натискати ...,
бо у кожній справі й до діла,
як і до всього в світі
талант має бути.

А сьогодні ж можна мати механізми,
щоб вони накрадене пустили
во благо й розвиток України
і чартерами золото не везли на Мальдиви.

Податки мали би платити у казну,
як і всі у світі,
та не платять вони до бюджету,
бо касири з партій уже взяли...,
забрали з них мзду
під обіцянки дати посади
кумам, дітям, невісткам...

Та і враження таке,
що не патріоти там,
а державою для усіх спільною
керує певний клан
і у всьому «правлять» бал
не розрахунки, перспектива, план,
а звичайні взятки через блат .

Кого б ми не вибирали,
то все ж фігури одні і ті.

Тому великий бізнес не платив
й не платить податки,
а ще так, по кумівськи,
розкрадають казну
під паперові бізнесінноваційні,
чи, так звані, пілотні програми.

Державний кум державному куму
дає для таких пілотів гроші на
п'ять років, а то і більше,
звільняючи постановами КуМа
від податків і ревізій,
та і звітів не потрібно,
бо уже вони місцями помінялись.

Ось такі схеми потрібно
розламати нам самим.
Таке було і в країнах інших,
то чого ж нам не єднатись
для захисту гідного життя
і для гідних умов
дітям і онукам працювати.

Візмімо для прикладу Індію,
природою теж багатою,
і нею керували
англійські окупанти двісті літ.

Та нація народила Ганді
і вони, сидячі протестанти,
змусили покинути без зброї

англійців «рідную» колонію.

Не ждімо месії,
а самі позитивне творимо,
тоді й енергії світу
до нас будуть схильні.

Єднаймося сестри й брати,
природу і матінку землю бережімо,
бо вони годують нас,
а не долари і гривни
в тяжкий сутужний час.

Нема довіри,
бо тільки заяви
лунають із великих залів.
Та й не рейтинги їх сташать,
бо попередники сиділи
у тих же кріслах,
маючи по три, чи п'ять
процентів тієї довіри,
позичивши в Сірка очі й пасть,
щоб соромно не було
і продовжували брехать.

Однак природа у таких сірків у тому,
що вони таким були і є,
приходячи отарами керувать:
пастух дає харчі,
а там ягня здохне,
чи й з живого шкіру здерти можна...

Тому в таких собак,
свобода бігати у горах,
ситим бути день і ніч
і шерсть блищить
у них цілий рік.

Тому так ми
спокушаємося на брехню
і не бажаємо дозволяти
Душею керівників вибирати.

Тому і підгавкуємо здаля,
а захищати землю нікого і нема.

РОЗ - РАДА
Скільки б не було нам років,
то із цього не сумуймо,
бо у кожному віці є
чудові миті –
лиш узріймо і приймімо.

Нас, старих, не люблять...
ну й нехай.
Уваги не звертаймо,
а в себе ці докори не впускаймо,
бо гнів і злість
останки Душі і совісті з'їсть.

Відпускаймо ситуації такі
і шукаймо заняття для Душі.
Частіше на небо, ліс

очима споглядаймо,
бо неба чистота
і істина у ній;
бо ліс наука тиха,
яка в ладу навчає всіх:
пити воду по потребі,
рости, цвісти, плоди нести
і листям до сонечка тягнутись,
а потребуючого при бурі прихистити,
чи то у спеку тінню охолодити.

Не гордімося літньою красою,
манерами, чи станом,
бо це з роками того не вартує.
Здоровими навчаймося бути,
бо здоров'я дає змогу
вільно жити
і ця свобода радість нам дає.

Тепер і завжди краса Душі
і є той духовний стрижень,
який тримає кожного із нас
і світ увесь,
бо її краса
всі чесноти несе.

Буває не ладнаються діла,
то зупинімо подальші дії,
бо і сил молодечих у нас нема,
а роздуми відповідь нам дадуть –
як нам далі діяти.

Не рівняймося кроками з молодими,
коли ходимо до магазинів;
не біжімо під червоний світлофор,
бо біг остався лиш в умі
і він уже не управляє бігом,
бо в ногах сил нема,
нема там зерен правди,
бо правда в Душі,
а вона говорить: не спіши...

Будьмо в бдінні,
бо в дорозі з нами йдуть,
гусінь чи павук,
то не зробімо смерті їм.

Не ламаймо деревця,
бо й воно прийшло
життям сюди,
так як і ми.

Треба каліці, бідному, сироті допомога,
то відкладімо все і допоможімо,
бо тут бережливість уже скупістю є,
а з нею ми завжди у прогаші.

Бо даючому додається,
а скупому віднімається.
Навіть якщо у цей момент
зовсім нічого дати,
то просто тихо помолімося.

Та все ж знайдімо нагоду,
щоб надати таку допомогу,
повідомивши рішення таке
страждущому брату.

Чуже ніколи не беріть,
навіть, якщо вкрай тяжко...
сил нема і Душа болить,
то сядьмо і відпочиньмо,
а за цей час і по цій дорозі
саме той прийде,
кого Сущий в поміч шле.

Однак і в спогади неприємні
умом не влізаймо в них,
а прошення попросімо,
чи у помилці своїй
щиросердно каймось.

Якщо ж надії-мрії не збулися,
то це свідчить лиш про те,
що ми забагато чекали від інших,
бо сил нам Творець стільки дає,
що для потреб в житті
їх вистачає собі на ті діла,
які нам були потрібні.

Та знаймо люди, знаймо,
що за зимою у життя
завжди приходить весна,
бо тільки мудрий
від людей своє щастя ховає,
а святий і чистий
його всім розсилає.

Зла на інших не тримаймо,
а просто так живімо,
бо воно вантаж гнилий і непосильний,
з яким у наше єство приходить рак.

Якщо нас і не люблять,
то це не вся біда,
бо та відмова в спільній участі
є лиш турботою про нас,
і щоб ми на старості відпочили.

А ми любімо всіх і вся
кожну мить свого життя
і ця енергія любові
пошириться й на тих,
кому ми при здоров'ї
і при можливостях своїх
її не додали, чи не долюбили,
коли молодими іще були.

ПРО СЕБЕ

Популярності і слави не шукаємо,
а тільки словами в книгах просимо
Вас, люди, - будьмо добрі у собі
і у взаєминах з людьми.

Сіймо, сіймо навкруги
радістю і милістю

і творімо все з любов'ю,
то забує нива доброти.

І дощ, і сніг,
і гнів, і поспіх,
і біда, і сльози –
все воно минеться.

От тільки щастя
так хочеться душі,
бо тепер вона
узріла мудрість
в наших ділах і думках.

А сама себе чує молодою
і тільки ум вже дещо забува,
і тіло в сторони хита –
то це старість до нас
скоро так приходить,
а молодість же з нами
так довго йшла...

Старість, то зима життя
і все ж вона жива.
Зима, зима –
це ж не самота...

Бо й сніжинка летить укупі
зі світів далеких
і не згубила друзів,
то так і старість людська
збира до купи
цих дідусів, бабусь на лавки.

Чого люди,
старіючи, так часто
починають шукати
джерела духовні
у собі і в інших.

Бо це є екзамен
у кожному житті
і ми маємо складати його самі
в цьому колективі,
що є навколо
і для нього –
за свої думки, слова і дії...

Добра дія та,
коли дехто загодя
готується до нього,
щоб дійсно й гідно
знову піти в світі...

Скоро слова не лягатимуть в рядки,
світ зупиниться на якійсь хвилині,
тільки той слід в житті й залишиться,
що вилився у книги, як ісповідь Душі...

ОДА МАМІ

Боляче, воістину боляче,
коли хочеш обійняти маму,
а її уже немає,

бо пішла навік уже
за життєве коло.

Обнімаймо їх при житті,
заходьмо для розмов,
чи для потиску руки,
коли вони іще живі,
несучи часточку любові.

Чомусь так облаштований світ,
що це ми починаємо розуміти,
як потребу, як реалії,
коли виростаємо в ті роки,
в яких нас чекали мами.

Бо саме в такому віці,
ми починаємо їх чути –
і повчання ті мудрі,
і їх дії тихі
таких наших добрих мам.

ВІДЬМАРСЬКЕ ДЗЕРКАЛО
Наша бабця при житті
розказувала таку байку:
"Обного разу старенька бабка
зібралася піти в ліс,
щоб назбирати суниць.

Ковиляючою ходою,
ловила дрюка
із рук вислизаючого –
аж тут щось в очі блись,
то вона й зупинилася.

Розгорнула дрюком пісок і мох
і предстала перед очі
скалка дзеркала чималого –
підняла, обтерла,
зазирнула і отерпла...

В ті часи далекі
дзеркал майже не було
і лиш в деяких хатах
жінки вмонтовували біля печі
сякі, такі дзеркальні скалки.

Щоби при нагоді
зазирати на свою красу,
поплескати по щоці,
щоб освіжились румянці
і поправити косу.

Підняла... і ще раз подивилася,
покрутила головою сьак і так –
та й бубнить собі під ніс –
хто ж це в дзеркалі
і так прямо в очі дивиться?

Якась страшна жінка,
мабуть мавка лісова,
а чи відьма світова?
І тоді з розмаху
кинула дзеркалце під густий кущ.

Ах ти дзеркало відьмарське -
і скоріше перехрестилась: -
чуть мене не перелякало.
Ось чого тебе, прокляте,
люди викинули в ліс.”

НАВЧАЛЬНА ШКОЛА

Кожен здатен бачити глибинно,
але таке трапляється в людей,
зазвичай, при біді і на межі,
хоча цього можна вчитися свідомо,
почавши дивитися в себе,
і кожне слово, діло, думку
з совістю звіряючи.

Тоді і саме так кожна людина світу
починає зі своєю Душею розмовляти.
Тоді і ми у всьому починаємо мінятися,
бо зрозуміємо кінєць,
що у всьому треба до Душі прислухатись.
А цим ми відкриваємося для інших
і ми теж побачимо собі подібних,
що й вони по іншому дивляться на нас.

Прийшла уже пора,
настав вже той час,
коли вже кожен з нас
має приступати в усьому й скрізь
до вивчення себе всеціло.

А наука ця проста:
живи й нікому не мішай,
працєю творчо
і з добрих помислів дій,
май гідність не брехати і не вбивати,
а по можливості собі подібному допомогати.

Це є екзаменом вступним,
а далі ми пізнаємо благо нашого життя,
яке відкриється нам джерелом начал
в Отці-Творці-святому Дусі –
зникнуть всі релігії світу,
пропадуть і партії людські
і заживемо ми сім'єю однією
при цьому джерелі,
як брат із сестрою.

В МОЛИТВІ СИЛА

Як праведно природа помирає,
коли зрубали дерево,
то й трава під ним горить,
а то так людина їх і губить,
аби собі вижить.

Та дерево й трава кричать,
сльозами-соком виливають біль
та людина їх не здатна вже почути,
вона й себе воістинно не чує,
та все кудись
в бажаннях тих біжить.

І чхала вона на президента,

і на нувориша свіженького,
бо сама вже чахне
від ганьби й несправедливості,
бо і бог і життя у нім
їм уже не миле.

Та встаньмо люди до молитви
добрим словом, а чи ділом,
щоб відчути свою малість
у спасінні світу,
бо в молитві все спасіння Духа.

Не очікуймо месію
і не ждімо чуда,
а навчаймось захищати
свою гідність,
а з нею і все навколо.

Бо в цій землі, траві
коріння наше рідне;
бо ми з цією рікою і повітрям
є одним цілим колоритним.

Кожен обирає свій життєвий путь,
світ людський і богів у нім,
та без молитви і творіння
ми лишень примари й тлін.

ТРАКТ І АКТ

"Апріорі, життя не має сенсу.
Це ми створюємо йому сенс"
Жан-Поль Сартр

— — —

В чистому розумінні суть життя,
якщо відсторонено на нього подивитись,
то сенсу ні капельки нема,
однак, якщо є життя,
то воно і створює сенс,
то появляється і гра —
спочатку несвідома,
а далі ми
уже є членом спільноти
і тієї гри,
яку грає усе живе на Землі:
з усім живим і тим,
що є допоміжним
в постановці всіх видовищ —
милих і прийнятних,
а чи не зовсім.

Але ж як ми
появилися в житті?
Бо батьки,
як і все живе
є лиш прохід,
є лиш знаряддя
для продукування життя.

...і от починається життя,
і ми продовжуємо в ньому
дорослими встановлену гру —
змагальність у всьому,

якісь права на людей, на речі, дії.
Ура! Ми в боротьбі.
З ким?
Зі всім живим...!

Хоча ми лишень частина природи,
та якої ж наносимо їй шкоди,
як ні один індивід із живого,
що є на Землі, у ній і у висотах.

Є інші енергетичні ніші,
такі, як сонце, вітер, вода...,
але таке буває рідко,
а от людина,
маючи свідомість і логіку мислення
нищить все й постійно,
без будь якої потреби,
бо все інше
енергії бере тільки із потреби жити,
а людина готова зверх усього брати,
створюючи ідеологію –мораль
організаційну і ту
для вигод сильних,
хитрих і свавільних.
А слабші є господом для іще
слабших умом, чи по силі.
Тому для гармонії-рівноваги
кожен живий індивід
отримує те ядро атомарне
у життя своє,
яке й створює
певний паритет.

Хочемо жити краще і без війн,
то маємо цей текст для роздумів,
що усвідомлена кожна дія
дає шанс на мир і лад у всіх діях.
Бо навіть той чіп є ніщо,
бо він не страшить траву, чи пісок,
ні вітер, ні зірок,
то чого людину проймає страх –
бо не хоче себе вивчати і можливості свої,
покладаючись на інстинкти,
як менший у роду ссавець.

То що ж є творцем життя?
Явно що не той бог,
якого придумали люди,
а може цей сценарій теж
із того ж джерела,
що і саме життя.

То хто цим керує і так вміло,
управляє конкретизовано і вдало –
від зрушення наймогутніших енергій
до думки коротенької.

Ніби все під контролем
і випадковостей нема нікчемних,
бо вони як певний ланцюг
невизначених дій.

Нема сенсу у житті,

та де ж береться
проявлена за-кон-о-мірність
в цьому русі сонця, зірок, планет,
вод океанічних, людини,
комара і клітини
в організмі,
чи бактерії активної.

І так в усьому,
навіть у тій видимій частині всесвіту,
чи цієї галактики, або й галактик інших,
сонячних систем і ту серединність
плоскої Землі,
на якій ми
життям присутні.

То мабуть життя і є тим паливом,
яке продукує енергію світла і тепла.
То тоді людина, як і все живе,
лиш іграшка в чийсь грі,
як частинка цих енергій вібраційних
в будь якому проявленому й непроявленому виді –
тіло, слово, думка, криця і водиця...

То який сенс іграшкою бути?
А ніякого нема,
бо те ядро,
як основа життя,
яке ми обумовили словом “душа” –
рухається незалежно від нас,
перебуваючи в живих тілах
в безначальності і до безкінечності
у часі, просторі і русі,
як прояв життя людини.

То хто ж творець?
Цих різних змішаних енергій
і в тій певній стабільності форм і дій,
навіть неусвідомлюваних часто?

Людина назвала цей рух, як основу,
як ознаку прояву життя
і обумовила енергією творящою
назвавши її дух, як образність руху.

Чому різні люди на планеті
мислять однаковими образами,
а слова мають звучання різне,
хоча дії є однаковими?

Що збуджує в чоловіка член
при спогляданні голої жінки...?
То дозвольте знову запитати:
чи ж то є людина іграшкою,
чи так багато знає,
що і, маючи знання певні,
не здатна їх передати далі
і лиш вони приходять нізвідки
лиш окремим індивідам
без розуміння їх джерел
в образних діях?

Чого не створено стабільно

в організації життя для потреб
тих іграшок комплект
від камяної сокири і до телевізора,
чи підняття ними
багатоонника корабля на орбіту?

То хто питання задає,
той відповідь має знати...

Все правильно
окрім того,
що ми, нібито,
для всесвіту ніщо.

Ніщо так не буває
і тиша, чи не проявленість образна
для когось не є фактом
існування і присутності
у кожному метрі кубічному,
а то і у меній одиниці
енергій всесвітнього організму.

Тому і наш організм вкупі
з усім, і тим ядром-душею,
яке дається при зачатті життя
є малесенька мікрокопія його.

А коли людина виростає
у розвитку ума до самоусвідомлення,
до розуміння подібності –
а це і є плід еволюції життів
у цім ядрі атомарнім.

Для розуміння напишем,
що то і є той плід,
заради якого
і твориться життя для когось,
а ми до нього лишень
розхідний матеріал
у цьому круговороті,
у цих потоках енергій
у цій грі-життях мільйонних
з цим ядром самі собі
і творимо той сенс,
коли уже свідомими цього є,
бо то все була і є боротьба –
і за певний інтерес,
і щоб вижити обманюючи, крадучи,
або й силою забираючи,
щоб, доростаючи
до стану цього
і капельку позитиву
життями залишати
для всесвіту кожен раз.

Усвідомлення не звільняє остаточно
від боротьби і інтересу,
але вони уже не є у тих
формах змагальницьких,
бо ми знаходимо глибинним баченням
той орієнтир близький і завершальний.

Саме цими пізнаннями

ми є плід і є той ділакетес їжі-енергії
в завершальних життях
уже як атом всесвітньої будови.

І тому ми вже є ігрок,
хоча й не індивідуальний,
а не іграшка,
перегода втрачаючи і тілесну оболонку,
а той свідомий ум уже є
монолітом розуму всесвітнього.

Тому про якийсь смисл
у індивідуальній піщині,
чи в дереві, або в людині,
ми не можемо сказати,
бо ці життя ідуть,
як програма світова,
а той проміжок незначний,
при свідомому умі
і дає те райське відчуття,
те благо в діях і постійно,
які ми деколи в певних ситуаціях стрічали,
як поміч всесвіту в нагороду
і теж як певний стимул-інтерес
в путі-пізнанні цього стану –
жити і радіти кожній миті
свого життя і тих,
хто є в нашій орбіті взаємин-дій.

А смислу і у всесвітньому організмі
нема і там потреби такі не зріють,
бо і там іде ж та боротьба
і напруження за впливи,
за вишукування методів і знарядь
у вирощуванні енергій позитиву,
чи іншого протилежного ядра –
всесвітнього негативу-зла.
Бо і воно енергію черпає
в усьому живому, включаючи й людину.

Така боротьба ведеться
і в інших просторах космічних.
Тому свідомі людина завжди бачить
ту рівновагу і баланс
і здатна свідомо її сама в собі,
а також в інших регулювати.

Ось така місія людини
і її життів у тілі,
і її ума у людському стаді,
як і того ядра,
навколо якого крутяться-живуть
протони й електрони,
які воно тримає вкупі-єстві,
єднаючись в потоки однорідні.

Так, без заперечень,
смислу життя взагалі нема.
Так, заперечимо ми,
що смислом все ж наповнене життя.

ТВОРЦІ

Хай слова книг
на сайті - mikolin.com.ua
говорять нашими вустами
во ім'я ладу в собі
і у взаєминах з людьми,
во ім'я радості і доброти
у життях наших.

Ось так і ми спізнали сінь життя,
то приймімо всі, як повчання,
щоб слід лишати на землі так,
щоб нива доброти і радості любов'ю забуяла.

Дійсно, ми є творцями
кожної миті життя свого
і вибір в рішеннях своїх
теж є за нами.

І все це ми творимо своїм умом,
зі своїм духовним провідником,
і своїми руками,
і всіма тими, хто живе із нами.

Кожен, ніби, клітиночка мала
у цьому великому організмі,
який ми Всесвітом зємо –
тут творимо й живемо.

Хай читають друзі,
хай молитва зродиться нова,
щоби щастя кожен
спізнавав сповна.

ПРОСИМО

Ми у рівновагу входимо,
а всіх Вас уклінно просимо:
продовжуйте справи групи,
єднаючись на цьому гурту.

Тому вибачення просимо у всіх:
що мовчали,
що «Доброго дня» не бажали,
бо все таки не просто
цей хрест в місії нести...

Тому й слова ці не писали,
бо відсутність позитиву наяву.
І це є правильним для всіх,
коли нелегко на Душі.

То й не говорімо слів оцих,
бо енергія негативу в побажаннях
за ними йде у слід
від нашого такого стану.

Бережімо ближніх
в усамітненні своєму,
коли ум кипить в злобі,
коли спокою нема в Душі.

ЗНАННЯ

*Бо лише струни Душі
в руках совісті
співають пісню правильну,
бо лише в самоті
ми маємо можливості
почути звуки Всесвіту
і Його піказки.*

*Тому роздуми такі:
про смерть, життя, богів –
починаються в роки зрілі,
хоча ми всі прийшли із ними
у цей світ іще малими,
та не вміли їх примінити,
а тепер того Розуму нема
і тільки бдіння наше
дозволяє збирати у житті
крихти мудрості оті.*

*Бо за плечима нашого єства
лишень частиночка життя,
а перед очима в думці
замки постають...
Тож тепер, тепер
відбувся новий вимір часу,
бо це є лишень
малесенька мить
в якій життя роками пробіжить.*

*Прислухаймося до матінки Природи,
до всього того,
що стрічається нам,
нібито випадково.
Вони, випадки ці,
є наші порадики вірні.*

*Земля-годувальниця
не викине нас із себе,
а чиста течія води
оміє і очистить все
від енергій негативних
і небо окрилить
у щасті й радості
прийняття істини.*

*Ось так, наша хода
при житті із вами,
бачиться в очах,
що весь світ
навколо кривди затаївся,
зневірився, чи збайдужів,
а ми зростити хочем правди спів,
і добротою любов відродити.*

*Та не сміємо в собі
палити ті мости,
які не нами роблені;
не сміємо руйнувати
устрої суспільні,
які не нами створені;
не сміємо закликати
до відмови від традицій вікових,*

бо і то є досвід людський;
не сміємо насміхатись
над страхами людськими,
бо вони є прийняті ними;
не сміємо ганьбити
взаємини у сім'ях,
бо постануть проти нас
всі держави й церква;
не сміємо життя ділити –
тут і там,
бо це єдиним є і цілим;
не сміємо заборонити
славословити богів різних,
бо і вони по суті й змісту
були і є сподвижниками Духу.

Бо ми прийшли сюди
не проблеми, горе і біду відміняти,
не хворь і болі лікувати,
а прийшли словом ізціляти
людські Душі свідомо і ра-з-ом,
які Творцем чистими всім дані.

Ми просимо, благаємо усіх:
шукаймо методи і способи,
щоб у радості жити
і по добросусідськи
з усім живим,
що має у собі рух і дише,
на тому місці на Землі,
де зачатий був, де зріс
і добротою плекати щастя,
яке так усі ждуть.

Хай не ждуть,
хай вчаться
творити радість – щастя,
бо воно і є той путь,
яким до любові йдуть,
щоб пізнати істини абсолют.

І ми праві,
бо усвідомлено бачимо істини краї,
бо знаємо її,
бо вміємо місце своє знайти,
бо маємо при потребі все,
що нам життям належне
і тому ось так радіємо
і в радості оцій
рядками вірші пишемо.

Ми духовно не доросли,
щоб когось навчати,
а тільки Знання прийняли
і написали їх у місії своїй,
а хто здатний,
то просимо приймати.

СУТЬ ПОДАЯНЬ

Щось незрозуміле твориться
в людським суспільстві на Землі
і це є предвісником катаклізмів,
тому і просимо усіх

бути добрими в усьому й скрізь.

Добродіяння можуть творити всі,
бо милостиня, подаяння хворим,
вдовам, сиротам, інвалідам
продовжує життя дні,
змінюючи структуру їх,
бо радість приходить до них.

Давати всім, хто просить,
чи потребу видно явно,
то поки можливість є
і ноги носять справно,
а вони є гідними подаянь,
як і той хто багато має,
то хай і він знає,
що по різному в його життя
приходять достатки ті.

Буває, що вдова,
а чи мати-одиначка
є у статусах таких,
хоча й вони любили
і любити хочуть,
та їх діточки малі
з однолітками нарівні
хочуть достаток мати, як і всі.

Так і серед стареньких
потребуючих є багато
і серед тих,
хто не може роботи знайти...
Тому не забуваймо
про страждущих таких.

Сьогодні в світі багато горя і біди,
а технологія спокус стала в моді,
предметів розкоші для самообраних,
як і чисельність силових структур,
та боєприпасів для них
вожді держав надбали,
а людей кинули на пропасть долі.

Коли тобі подібний
не може кінці з кінцями звести,
а в тебе надлишки є
і вони лежать без потреби,
то чим скоріш віддай
і радість богів пізнай.

Не слід шукати жебрака,
бо його хтось стріне у дорозі,
а дай зверх тому,
хто працює біля тебе,
чи поблизу живе,
бо так Творець організував,
щоб ви жили у дружбі і любові –
і це не випадковість.

Тому й даваймо, допоки є,
допоки хвороба скупості не зросла,
а давання окриленою радістю зроста
і народжують нові бажання

для нового добродіяння.

Це, як та посіяна зернина,
виносить колосок в кінці літа.
То радіймо люди,
що можемо іще
так діяти повсякчас і всюди.

Знаймо люди, знаймо,
що милість і доброта
найкраще чистять нашу совість,
нашу поведінку нашого життя.

А в нас обітниця і місія така,
щоб донести ці слова
до всіх і вся,
щоб добротою повнилася Земля.

ДАРУНКИ ТВОРЦЮ
Дарунки Творцю,
як і сподвижникам його,
люди в радості несуть,
чи то у посланнях-проханнях –
і Дух святий їм поміч шле,
благоговіючи за устремління таке.

Бо ті речі лише
візуальний атрибут,
а приймає Він дари
по стану нашої Душі.

І ті подяки, чи прохання
у словах сприймає й чує
у ритмах вимови і їх суть,
які від дарувальників ідуть.

СВОБОДА
Свобода приходить завдячуючи розумінню.
Чим більше ми розуміємо смисл життя,
тим більше ми є вільними,
а воля дає нам ще більше пізнавати.

Тривога, стах, користь
і статуси суспільні
роблять із людини,
що не є, раба.

Вони в людині
мають внутрішню природу
бо не зовнішній подразник їй це дає,
так як ніхто не знає моці тіла,
а тим паче, Духа іншої людини.

Як місяць відображає світло сонця,
так і наш ум не може мати
власної реальності,
а є тільки віддзеркаленням
духовного стану нашої цілісності.

Людська істота
в своїх замислах-бажаннях
досить далеко відстає
від вищого задуму Творця,

втративши гідність, розум і чуття
і нишпорить тут, на землі,
шукаючи справедливості,
ніби то сліпі.

Вона боїться навіть щиро порадіти
темної ночі у кімнаті без вікон.
Страх просить допомоги
і кожен у свого Бога,
якому вірить,
який йому і допоможе.

Бо ми кріпко прив'язані одне одного
в подібності своїй –
хто страхом,
а хто милістю і добротою.
І водить злодія його стихія
на місце злочину завжди,
а вбивця несе свою Душу
до визрівання визначеної богом ноші.

Вбив людину,
вкрав чуже майно,
плітки брехливі розпускав,
то так на путь деградації став.

Шукають нелюди такі,
блукаючи очима і ногами,
бо не знають куди іти
та все від правди ховаючись.

Та від себе не сховаєшся,
бо понесеш Душеньку свою,
повертаючись назад через віки –
і все спочатку: пісок, трава, кущ, тварина ...

І, о, диво,
знову людина,
хоча із норовом звіра...
Ось так Душа
тягнеться до Творця,
як усе живе до сонця.

Бо лише вільний
бере Знання у Творця
і вільно ходить по Землі,
а подеколи думкою злітає до Зорі,
розсипаючи зерна щастя з висоти.

Так то ж Дух святий
усім щастя й благо шле
метеоритним дощем,
від якого щастя проростає із Землі.

А там життями у стеблі,
а потім квіткою радує людей і Творця
виносячи до сонця плід,
який уже знає життя слід.

Ось так проходить знову кожен
крізь терни часу у просторі безмежнім,
щоб на кінець увійти
у власний вимір доброти.

Бо той, хто доброту сіє
уже благо має
і собою дозріває дитиною Творця,
яка рівновагу добру і злу дає.

Змінється усе,
бо ми не одні
у всесвіті великім,
а людина відкривається в пізнанні.

Хоча і далі востуть плевела
того людського зла,
яке засівалося багатьма
та все ж приходить благо у життя,
і закінчується боротьба за-буття.
Не вміємо ми жити
і не вчимося цьому ремеслу,
хоча кожен несе в собі
ті зерна засіяні Творцем.

Ми не вміємо гідно вийти
з цієї життєвої суєти,
бо все ліньки напружувати уми,
щоб приймати рішення вже зрілі.

Так, існує певний досвід,
та кожна мить
ми постаємо знову й знов
перед вибором новим.

Парадокс буває у житті,
коли ми все таки
є розважливі і в стані бдіння,
то бачимо, що дитина маленька,
знає путь і зріле рішення,
коли ми заблукаємо в житті.

Тому ми й кажемо усім,
що яйце-зерно несе собою
більше істини і знань
за таких обставин.

Дитина вже виросла й дозріла
своїм духовним стрижнем
і появою своєю дійде далі,
аніж курка.

Ми всі тільки діти перед Творцем,
а саме життя – це велика школа,
і наші іспити не закінчаться,
допоки ми не пізнаємо,
хто ми є насправді.

А ми по суті й змісту є Душа,
а тіло й ум лиш одяг і їда,
в яких вона і зріє
в поверненнях реальності.

ПЛИН ЖИТТЯ

У природі створіння всі
тільки трохи призупинять хід,
щоб у місії своїй набрати знань

і умножити життєвий досвід.

Не витрачаючи зайвих сил,
дотримуючись правил певних
у взаємодії зі всім,
стяжаючи якості духовні.

Вода біжить – не витікає,
вітер віє без упину,
життя не має меж
і думка біжить без колес.

То що ж нами движе?
– Дух святий-енергія движима,
просторово не обмежена
і час не потрібен їй.

Був створений чоловік,
а потім людиною він став
у проявах своїх
і умом сильно заблукав.

А людина мала нести
той вогонь життя вічний
душами святими чистими,
щоб були зрячими,
щоб жили у благоді.

Та затемнили люди душеньки свої
бажаннями дурними.
Ніч настала, темно стало,
та сини на місяць злізли,
щоби бог сонцем їм дорогу освітив,
бо затм'яніло світло їхніх Душ –
вони не знали йти куди
і згубили у взаєминах своїх
доброту, благо й розум.

Вся цивілізація прийняла
ту хитрість, зло
і першими посіяли це зерно
брати рідні.

І дію цю погану
вони залишили по собі
на місяці при повні,
як нагадування всім.

Бо десь там Каїн згрібає сіно
а недалечко пасе стадо Авель несміливо.
Там їхня мати виглядає кожне чадо
і благає жити мирно...

І ось уже віками
вони схрестилися вилками
у тій ненависті, злобі –
один хоче захиститися,
а другий - убити.

То хіба вся справа в перевернутій гарбі
і при доброму умі
вони давно
могли підняти її.

Та не можна прискорити те,
чого ніколи не буде,
чи заперечити те,
що має відбутися таки.

Бо лише Душа у Дусі
здатною є
щоб управляти тілом
і умом людським.

Бо підпорядковуються лише Йому
обидві сторони єства людського,
як енергіями ума так і тіла –
як носія духовного центру в людині
і цього ума в своїх органах безлічі клітин.

Тому ум із жагою ковтав
ті крапельки свіжості,
широко відкриваючи уста,
аби не захлинутися чистотою,
яка тихо полонила все живе
при творенні молитви....

Ми хочемо торкнутися недоторканого...
Збагнути незбагненне,
бачити невидиме,
рухати нам не підвладне,
іти до небес
і вийти за межі себе.

Не осягнути, бо не дано.
Бо лишень одиниці можуть
бачити, чути, відчувати
і свідомо своїм життям управляти,
несучи свічадо,
яке енергіями чистоти,
як сонце, усіх до себе тягне.

І назва цього свічада –
є любов велика.
Вона тримає світ
навчає жить.

Вона ж народжується
з милості й доброти,
чи в момент спалаху
у відкритті істини
каяттям і прощенням.

І так ми прийняті
до тих енергій святих,
де кожний порух
визначає зміни у собі.

ТОРГИ
Торги, торги...,
між людьми,
між людьми і богами
совістю й грошами...

Та так себе людина замарала,
але «царем природи» себе назвала.

Та ми є не одні,
тут, на Землі,
у цих потоках енергетичних.

Сюди ж залітають енергії
зі світів інших
і не тільки НЛЮ,
а земляни на Місяці
готують собі житло.

Тому й здається дивним,
що нібито, на голому місці
проходять явища й події,
які зі здоровим умом не сумісні.

Чи то вони в позитиві,
чи зовсім уявлення наші
про світобудову й певний лад,
про Долю й Душу нівелюють...

Ніхто не здатен на Землі
створити кров,
а тим більше людину,
і тільки гіпотези ростуть,
на краплях тих,
кому було відкрито
маленьку щіль
до Знань всесвітніх.

І то лєвова частина їх спалена,
лежить в архівах спецслужб,
чи в архівах Ватікану подібних,
а то й корпорацій світових.

Тому то й ми іде́м,
ніби вівці, кимось водимі,
та прийде пророчий час
і майже усі ми згинем.

Бахвальства в клоунаді ніякого нема,
нема і в роботах технічних,
бо найдосконаліший відтворювач людини
є вона сама і то тільки копіратор...

То про що торги?
Про те, що нам не належало
і не належить од віків...,
бо не є і не буде нових Творців.

А людина в дурості своїй
себе протиборцем возомнила
до Начала Начал –Духа,
та все ж боїться назвати
диявольську суть свою.

Енергією вічного життя,
яку позиціонує рух, час і простір,
що є невимірними і безначально-безконечними...
єднає в один всезагальний організм
оця свята і чиста любов.

Та мозком, проявленою реальністю її є вода,
як невизначенна першооснова і носій

цієї суті, як енергії життя,
цих знань, доцільностей в результаті
по обладунку певного порядку й суєти,
яка і принесла їх в слові людям
для таких от міркувань сьогодні.

Однаке людина по сей день є дика
і чоло-вік-ом її назвати ще не можна,
хоча вона може активно
наповняти енергіями джерело.

Однак і тут вона з логікою й інтелектом
не здатна управляти всеціло,
бо є тільки гвинтиком малим
у цьому механізмі коло-врат,
та і то тільки здивуванням для Творця,
або й гірше –
джерелом небезпеки для всецілого життя.

Нема проявів, речей,
які б перебували поза простором і часом,
як немає і їх самих по собі,
поза матеріальним світом в русі.

Простору в абсолюті,
як нескінченної протяжності не існує,
бо його сприймаємо ми,
як прояв дії чи без дії матерії, як такої.

Про відсутність часу теж промовчимо,
бо він свідчить про себе,
коли день міняє ніч, чи навпаки,
або і ті роки у нашому житті,
бо тільки що дитиною були, а вже старі.

Дощик стих так же жваво,
як і прийшов сюди,
а по листочках дерев, трави
ще стікали краплинки срібні,
закінчуючи розмову між собою.

Все живе зашуміло,
заворушилося –
воскреснув рух,
бо саме так про себе засвідчив Дух.

Потік життя несе людину,
а захоче щось змінити,
то має поворушитись
і про наміри заявити.

Буває, що досягаєш бажаного,
та маєш розуміти,
що це ще не кінець у будь чому,
бо життя вічне у собі,
і продовження є завжди.

Продовжився плин життя
у просторі і часі,
а чи без нього,
бо і знати про це
нема потреби.

Живи життя сказало,
пиши вірші про мене,
щоб і я знало,
що першим було слово.

АДАМ

А та легенда про Адама,
легендою і є,
бо не є суттєвим те,
з якої глини й де
був створений той Адам,
а стверджуючим є
животворчий Дух,
сама присутність
людини тепер і тут.

Тому то слово в книжці,
знаходячи відгук в серці
будь якого читача світу,
всупереч загрозі, катастрофі,
голоду, війні,
або той радісний ойк
на доброту, милосердя чи любов,
то це свідчить лиш одне,
що вона і є той носій
світового Духу,
що вона не зв'язана зовсім
національністю, чи кордонами держав,
а є частинкою усього світу.
Всі люди на Землі – одна родина.

РУХ

У кожного свій шлях,
у кожного доля теж своя,
тому й вибираємо серед усіх доріг
і саме ту,
де можна створити ілюзію,
чи реальність життя
і його майбуття.

Не знаючи вчорашнього
сьогодні і тепер,
то не можна розпізнати
завтрашній день.

Маючи інтелект ума,
та не можна зрозуміти
ту складність істини
в її чистоті і простоті.

Бо навіть думка є
матеріальною в собі...
Для розуміння потрібне джерело,
яке знаходить відгук в просторі і часі.

Бо саме так оживає символ всього того,
що ми бачимо і чуєм,
то і реалізується воно
у просторі і часі.

Здібний учень завжди
спрямовує своє мислення догори,

бо після проблем приходить просвітлення
і ми шукаємо його начала в небі.

А воно, оте свічадо з нами,
воно у нас Душею є присутнє
і ми в приземленості своїй
маємо у місії такий
іншим путь освітити.

ПОШУКОВЕЦЬ

Ми іще пошуковець в діях,
хоча вже дозріли до скит-а-льця,
щоб переосмислити оце все
во благо собі і людям.

Світогляд, вибір, вчинки
формують поступи життя,
а Сущий посилає кожного із нас
в те місце і в той час,
коли ми уже є придатні
відчути здатність
до свободи усвідомлених дій.

Зітхнувши, і знову взяли олівець,
аби ці думки на папері залишити,
щоб потім з них самому вчитись,
бо раптом пройде та мить,
яка оживила в нас пошуковця.

Бо що то за життя,
коли свободи в ньому нема,
коли рух по висхідній
залежним є від часу,
простору, грошей.

А щоб відчути ту свободу,
то має бути постійний рух,
бо тільки так можна пізнавати суть,
а вона облагороджує єство і простір

І понесе відчуття благочестя,
понесе хвилиною на хвилю вперед,
поячи живодайним соком теплоти,
легкості наснаги в доброті,
надійності і устремління
до всіх і вся,
бо в цьому наша місія і є.

Летимо, летимо над алеєю густою,
позираючи в небесну голубінь –
а це благо, це молитва
твориться повсюди в каятті,
прощеннях, дозволяннях у навчанні;
а це упокора его,
очищення думок і дій
від особистих мрій
і прийняття помочі чистої, святої,
яка відкрила у благоговінні
той глибинний зір,
і те чуття Душею
всього Всесвіту глибин,
і до розуміння істини святої.

А це просвітлення-прозріння
і відчуття-прийняття у вимірах інших,
а це злиття з собою подібними в океані Духа,
щоб нести у світи,
чи потребуєчому на Землі
ті зерна якостей благочесних.

І знову зупинилися,
на землю опустилися,
бо місія іще не завершилася
і крила шестипері не зросли.

Стишуємо серця бій,
бо прийшла та пора,
коли відсторонитися вже є потреба
від суспільної суєти,
бо вона вже, ніби, ніщо для нас,
хоча забирає щомиті дні життя
тими діями злодійськими,
тим умом брехливим,
тим статусом нікчемним
ще у дні цьому.

Та і пропускати уже слід
ті заклики войовничі мимо вух,
бо життя, то є енергія Творця
і Він сам розпорядиться,
і визначить те,
що далі з нами буде.

Ми є життя
і у ньому плекаємо якості духовні,
і з потаємних схованок ума
викидаємо усе суспільне сміття.

Ми є творець маленький у житті й Душі,
або й руйнівник у ейфорії зла,
але ми рухаємось і дихаємо,
щоб забутись в часі,
якого не носимо в життя наступне.

Бо єдиним усе це є –
вчора, завтра, нині.
Хоча життям ми можемо проявитись
через два, чи три покоління,
або й через тисячі літ.
Чим довша відстань від життя в життя,
тим більша сила проростання
і розвитку Душі
у новому житті.

Квітка життя звабливіша,
тому ум робить все
при ослабленій Душі,
щоб вона найменш взяла благочестя.

Світ живе у любові
і на любові гармонія держиться.
Все проявляється у її світлі
і мудрістю у поступках звершуються дії
на добродіяннях тих,
у яких їй ум і тіло є помічники.

Однак життя не стоїть на місці –
все змінюється, все в русі,
і душа тоді несе повніший плід
у лоно святого Духа,
коли у нас свідомий ум.

А для цього слід робити хід,
не опускаючи руки і спонукати ум.
Бо той пошуковцем є,
хто опікується кожним днем
і чим тримає рід і світ.

БДІННЯ

Світ прекрасний,
добрий і духмяний,
та все лиш в порівнянні,
бо бува і по тернах
доводиться стежечку шукать.

Тому в бдінні бути слід,
хто прийняв єством своїм
духовний путь,
бо і тут диявол теж не спить.

Такі люди досить чутливі
до проявів негативних
так і до устремлінь позитивних,
а людина не зміцнівши
буває бдіння послабляє.

Людина ж пізнавши благо-смак,
входить в роль знавця,
а ум лицедіє і ловить очима,
чи вухами те поверхневе,
не пізнаючи вглиб,
починає бачити помилку свою.

Тут сходить полуда
чутливості такої, а за нею вслід
розчарування, байдужість,самобичування,
а то й психічний злам довіри...

Тому поки ум не дозрів
і в кожній дії не сповна свідомим є,
то проявляймо бдіння в усім,
бо він на догоду собі
і в гонитві вже за славою
гординею так обріс,
що враз вибився із сил.

Нема енергій милості й добра,
світ не милий і повен зла,
то побудь у самоті
і знайди коріння диявольське в собі,
бо прийнявши Духа
завжди знайде вихід.

ВІРА

Віра тверда,
віра плодить фанатизм,
а суть довіра і любов
відкривають істину.

Не кожен готовий є
її сповна пізнати,
хоча кожен народжений
прийшов її шукати –
і шукає її між людей.

Люди ж є тверді, неначе криця,
а є й м'які, ніби, грязь,
тому у пошуках таких
шукаймо добрих і мудрих. 84ст.

КАЗКА

Хтось сказав:
«Посієш думку-пожнеш дію;
посієш дію-пожнеш звичку;
посієш звичку-пожнеш характер;
посієш характер – пожнеш долю.»
та Суций заперечив:
«Посієш характер- пошкодиш долю,
бо характер не захищає чистоту
Людини і Природи,
бо тільки доброта і совість
породжує чистоту дій людських».

МОДА

Чистота людських взаємин,
щедрота у діях,
добродіяння й відповідальність
сьогодні не в пошані.

І важко дивитися на те,
що люди роблять помилки
і шкоду ближнім,
не відчуваючи докорів сумління,
вважаючи що такі дії є модними.

Оббрехати, обманути,
вкрати, із-за вугла вбити,
через чиюсь біду переступити
і не гребуючи нічим,
стати успішним,
щоб вистачало грошей на бажання всі,
щоб ними можна все і вся купити –
і таких людей по-важають,
таких бояться, таким жопу лижуть,
щоб собі теж можна жити.

І все це зветься прагматичним,
ніби то дії отакі,
відповідають вимогам життя,
а відносини такі
є прогресу показники.

А тих чесних,
справедливих й добрих
вважають невдахами,
відсталими людьми
і тому їх смиренність попирають,
використовують для вигод.

А це страшна помилка людини,
коли вона якості духовні зневажає

і тих своїх братів паплюжить –
то це пряме плювання в джерело святого Духа.

Вони забувають,
що і їх життя ним же держиться.
До оскверненого джерела
ніхто не прийде напитися
і воно зачахне разом з тим,
у його ж нащадках,
хто так свято-тать-с-тву-вав над ним.

Але така мода в епоху нашу
породжує багато проблем
і люди мають з них
знервованість і біль.

Нібито, і легше облаштоване життя,
та спокою взагалі нема.
Робота втратила смисл
і на неї йдуть, ніби ті раби,
та тих в кайданках гнали,
а ці ідуть самі.

У те, що роблять
не вкладається любов,
бо труд не вносить
радості й творінь.

Сьогодні людські уми
захоплені речами
і своїми «іміджами» –
різними зручностями і їдою,
витрачаючи час
і життя своє задля цього,
а на щастя для дітей,
на радість у сім'ї,
на істинну любов
не вистачає геть часу.

А в настанову
напишемо про бабину розмову –
ситий тілом про Душу не подбає;
у гнилому умі
місце тільки для сатани.

Отак пройде і мода,
а Душа останеться гола,
і ум згниє,
бо хороших думок у нього не є.

Тому будьмо в бдінні
і не витрачаймо часу на дурниці,
забуваючи про поступи духовні,
бо ми досить скоро станемо жорстокі
і тоді pojawiaються проблеми величезні.

Коли ж ми в спокої живемо
і у ладу в собі
та у взаєминах з людьми,
то умом й Душею ми цвітемо,
а собі щастя і здоров'я додаємо.

ГОЛОС ДУШІ

Справжню чуттєвість має той,
хто чує крик Душі, її спів, чи шепіт
і бачить абрис просторів,
своїм глибинним зором
у повній тиші при творенні молитви.

Бо світобачення і питання
у відповідях є в нас,
як для нашого ума,
то так і для створених обставин.

Світло для руху на дорозі життя
йде з того джерела,
яке Душею в нас присутнє,
яке на все у нашому житті реагує.

Так є з образами думок
у тих, вже обумовлених словах,
за якими проявляється реакція ума
на дію, чи без дію - на добро чи зло,
на любов чи ненависть,
на милість чи той невгамовний гнів.

Так це може бути тихе слово,
це може бути крик
у різних видах і тональності,
а може бути тиша, німота.

Нема, нема відгуку Душі...,
а там кричить, говорить,
підлесливий, навіжений,
хитрий ум в простір,
не торкаючись струн
гармонійної Душі,
не погоджуючись з со-вістю Творця.

Енергія слова вилетіла,
а дії на неї нема,
бо неприйнятою є
і час і простір її просто розсіва,
як ті плевела бур'яну,
як той пил дорожній,
який шкоди хоч і не зробить,
та осад неприємний лишить.

Можна слухати тишу,
та важче справитися зі зневірою,
із заздрощами, апатією...
та все ж з часом
на нас буде діяти
енергія рівноваги,
яка є в просторі,
яка діє на нас всередині,
зовні, мимохідь
незалежно так
від нашого малого клубка енергій.

Бо вже великий організм життя
рухається в наміченій траєкторії,
формах, вібраціях і силі,
зрушуючи нас до позитивних дій.

Щедро дихає на нас життя,

особливо вдень при сонці,
чи вночі при мерехтінні зірок
і добре є, коли з місяцем у гурті.

У-Ра-дості усі –
люди і все на Землі
і той Космос таємничий.
А де ж Боги?
Та все ж навкруги...
і в нас собою є присутні.

Бери, бери, приймай
і іншим у радості даруй,
бо цим ми спізнаємо суть
і зміст наповненого життя,
а нам відкриваються таїни буття.

Душа ж народжена для радості,
щастя, любові, гри,
щоб в тихій потісі рости
у тих життєвих ситаціях,
які вітри днів, років
виспівують нам в празники
і в буденні дні,
прощаючись із ними
тим курликанням приємним,
відлітаючи у лоно Духу.

А ми у тій жадобі жити,
в тому устремлінні творити,
в дітках втіху мати
і в любові свій строк купатись
танцюємо... і танцюємо всі,
не зупиняючись у русі,
бо весна зродила радість у зачатті,
а може висохти спекотним літом,
чи порадує плодом восени,
а там знову відійде на спочинок.

Танцюймо і будьмо в русі,
бо і Земля з нами вертиться,
хоча барви й вміст взаємин
змінюється ситуаціями,
предметами й учасниками.
Танцюймо, бо танець –
є ритуалом вічності життя,
а ми у ньому є лиш мить.

Тому очищаймо ці врата Душі,
яка бачить все
і веде
у варіантах оптимальних.

Очищаймо тіло від грязі, поту,
похоті й хвороб;
очищаймо ум від надуманих бажань,
спокус і марнотратства;
від гордині й гніву,
зздрості і злості,
осуду й жадоби.

Тільки відкритість Душі
і чистота її

створюють умови
бути в єдності з Творцем.
Тоді зродиться і слово мудре
і дія буде зріла.

Не засмічуймо воду, думку, простір –
і взагалі природу,
бо зупиниться Дух-рух
і перестане світ
відроджуватися й помирати,
помираючи вселятись
і Душами розвиватись.

СЛОВО

Перш було слово
і слово було Бог,
і слово було у Бога,
і для нього людину Він створив.

Слово зродилося звуком, ритмом
і тим благозвуччям
зі світу образів думкових,
організуючи життя на Землі,
перетворюючи хащі
у молодий сад квітучий,
в лани пшениці, даючи
той гірський плай
для овець, кіз і трембіти.

Та й людині можливість давши
творити радість, доброту,
чи плодити ті пороки,
в яких розділилася вона,
будучи по образу й подоби
Дияволом лихим,
чи Духом чистим і святим.

Часто хитаючись у виборах своїх
задля виживання, чи для вигод,
написавши книги про богів
для оправдань дій своїх –
і все словом, чи словами,
прикриваючись віками,
придумляючи тайники
і ховаючись за ними
у безвідповідальності своїй.

Уже, здавалось би, нема
нічого на небі і на землі,
чого б не осягнула думка,
не обумовила логіка ума
і певна мудрість людини,
сповідуючи всім
у тих діяннях про богів,
змішавши канони і істину воєдино,
а за ними встановивши
винність, кару
задля організаційної дисципліни,
як мораль суспільну.

Так слово з думки
лягає на чисте поле
листіків паперу

формуючи нову книгу.

А інші читають їх,
слідкуючи за логікою думок,
чи рядками мудрих слів,
а там уже свої думки і слова свої.

І все це слова, слова...,
які, буває, звуком ожива
і радують, чи лякають інших —
та всі вони із життя
і про, таке різне, буття.

Думкам, словам,
мріям а чи молитвам
доріг не треба взагалі,
хоча їх знайти
допомагають саме вони.

СТРАХ

Причина страхів потаємних,
у розчаруваннях і зневірі
при досвіді з помилок,
а далі уже є
вагання у силах власних.

Бо путь тільки той долає,
хто йде, біжить, повзе;
тільки той його знаходить,
хто питає і шукає;
тільки той знає,
хто свідомо вибирає,
хто досвід з цього має
і добротою життєву стезю вистилає.

Такому карма родова допомагає,
Душа двері відкриває
для пізнання істини святої.
Бо інакше як пізнати світ
і той позапросторовий абсолют.

Та і свідомість тоді жива і діє,
коли Творець про наміри відає
і Сам спроваджує життя
із такої от довіри.

Настане час, прийде пора
і чоловік Душею пізнає суть свою.
Тому і засіваються між людьми
маленькі зерна гірчичні Ним
для вирощування довіри, доброти й любові,
щоб зароджувалися життя
і щоб духовні джерела не міліли.

Тоді вже смерть не буде мати сили,
бо не буде в чоловіка тіла,
а його Душа вознесеться в лоно Духа
і буде з Ним одним цілим.

ЖИТТЯ

Життя вічне
омолодженням живого
життям вічної Душі,

яка пробуджує по всій Землі
духовні пошуки-шукання.

Тому в передранковій порі
так хочеться стати навколішки
і задивитися в небесний звід
такого далекого і близького неба.

Бо визріла потреба,
щоб збадьорити Душу
і вклонитися на всі сторони
у простій молитві
в славословіннях
Отця-Творця-святого Духа
і сподвижників Його,
і вся і всіх, хто ним дише
за благодать нову
в потоках свіжого повітря.
А ми, стоячи на порозі,
поглядом ловаємо зелену траву,
що грає діамантами роси,
приймаємо святе і чисте
в ранковій молитві благодарінь
і в отриманні благословінь
на день новий, що гряде –
почався новий день.

А ми іще закрили очі
і вдихнули свіжості ранкової
в готовності злетіти,
щоб щастя і любов дарити,
щоб посіяти з висоти
спокій і лад
у взаєминах між людьми.

Ми простягнули руки в благо даруванні
і дивимося в безмежжя неба,
щоб напитися енергіями Духа
і прийняти ту чистоту і простоту,
бо вони тримають те повітря,
яким ми дихаємо
і живимо всі клітини тіла.

Молиться земля і люди...
До звуків сонних
і нерозбірливих слів у молитві
дослухається Всесвіт великий,
а ми в поклонах голову хилили,
славословлячи святого Духа
в сонці, повітрі і воді,
у землі, зеленню покритій,
і в тих лісних дібровах
і річечках маленьких,
йдучи Душею у віки
із покоління в покоління.

Яким би не був наш крок наступний,
та він потрібен нам уже для того,
щоби ми дійшли до місця у визначений час
куди маршрут встановлений не нами і для нас.

До всього дійшла молитва в слові-дії,
бо нема таких на Небі і на Землі,

бо Творця всеціло прийняли
і успадкували глибинну мудрість.

Провесінь іде в людське суспільство
молитвами прощення, каяття,
проходячи поміж ряди людські
і благаючи відкрити Душі.

Хай зродяться милозвуки,
наповниться словами благими,
щоб потекли енергії милості і доброти
поміж усіма людьми.

Хай ці енергії чистоти
омивають всі народи,
наповнюючи благом все,
що життя носить у собі.

Бо воно є духовний океан –
і сонце підніме з нього каплі енергій цих,
і хмарами понесе до джерел родин
бо все відбулося через Духу міць,
яка й дала першоподих-рух
людському тілу, слову
і природі у пташиному звукоспіву.

ДОВІРА – МАТИ ВІРИ
Довіряти будь кому,
то це мати віру
саме до них
і то так повно і всеціло.

Добре, коли віра
виросла з довіри
до Отця-Творця-святого Духа;
коли є довіра всеціло
душею, умом і тілом;
коли ввіритися ми можем
саме так, а не інак,
або не тільки із приходом
у життя наші
біди, негараздів і помилок.

Коли ми маємо довіру
до Творця всеціло,
то ми її відчуємо і самі,
бо це іще більша благодать
поселиться в нашому єстві,
як свідчення, що її прийняли.

Ми наповнюємося відчуттями
тихої втіхи і легкоти
і радість в нас розцвіта,
і сили проявляються, якби нізвідки,
і ум ясніше мислить,
і поміч Духа себе явить
у всіх ділах, речах,
до яких торкається рука.

Тому в такому стані
хочеться благо дарувати Творцю –
і ми творимо молитви
в радості такій.

То таке розуміння і знання
несімо в люди і щодня.
Несімо хороше слово
і будьмо добродіяльними зі всіма.

Даруймо в такому стані
ці приємні відчуття
за добрі справи і за ті,
які негативом проявлені,
бо такі наші дії покривають і лихе,
як не зразу, то перегодя.

Така ж дія Творця
на наші молитви прохальні
за себе, за рідних,
за дітей і за собі подібних.

Ми маємо відчуті у собі,
той біль, тривогу і знайти
причини їх появи,
бо це ними Душа шле сигнали,
що ми робимо не те,
чи ще тільки зібралися думками
щось зробить лихе.

Ум має пізнати причину болей тіла,
пізнати ту тривогу ума свого
і тільки тоді у пошуку-молитві
полегшення прийде.

Якщо не можемо зрозуміти,
не можемо знайти коренів біди,
то ставаймо до молитви,
бо тільки поміч Творця
і сподвижників його в Ісусі,
Богородиці, святих,
як і інших,
хто благо в собі носить,
дасть нам можливості великі,
щоби хвороб-болячок,
негараздів і тривог
всетаки позбутись.

Коли ж ми молимося за інших,
то маємо прийняти їх біль, тривоги
і лиш тоді просити у молитві
Творця, святих
допомогу потрібну надати.

Бо того,
чого людина ще не здатна
своїм умом позбутись,
то тільки божественні помисли
порядок там наводять.

ПРИ-РОДА

Ми життям при роді людським,
ми при-роді завдячуємо життям,
бо ми усі і вся,
що життям дише
і в собі движиме є,
то завдячуємо всеціло

Отцю-Творцю-святому Духу.

Природа, як і людина
і людина, як і природа у цілому
є спільний єдиний організм
живого Бога.

Кожен індивід,
різновид, рід, родина
шукають гармонію взаємин,
щоб життю радіти
і цією радістю з Творцем,
зі всіма ділитись.

Нібито на осліп,
а може по задуму Творця
проходить обмін енергій
між учасниками всіма
всецілої природи.

Ось так у єдності оцій
творюється життя,
а Дух святий у кожне тіло
дає Душу при зачатті.

А планета наша
у Всесвіті все цілим
раєм квітла й далі,
а ми усі,
хто життям дише,
і людина, як вершина
в еволюції розвитку духовності,
то найбільше устремління проявила,
щоб наша матінка Земля
благодаттю буяла
і славословила Творця.

Коловрати-хрести
живодайністю своєю
не порушують собою
взаємин між людьми
і рухають енергії світові,
даючи шанс на благо всім,
проявляючи радість цю
музикою гомону листя у гаю,
чи заливчастим співом солов'я
на самісінькому версі ясеня,
а то і грою хмаринок серед неба
між прмінням сонця золотим.

Ось так твориться молитва у природі
і нею умиротворені всі ми,
і в смиренні своїм з любов'ю бережемо
ті зерна хліба насущного у собі.

Пророки, мудреці, духовні вчителі
вирастають людям в поміч
і ведуть кожного й усі роди
до злиття зі святим Духом.

Через поля і хащі,
через води і простори небесні,
через обмани й негаразди,

сповиваючи хтиво горняточка любові,
заливаючи земні простори радістю і сміхом
і тим духмяним, а чи гірким
соком суспільної моралі.

Галявини навчилися танцювати твіста
при легенькім вітерці у своєму різнотрав'ї,
а птахство виводило арії чи серенади гуртові
і тварний світ мичав на особливих ритмах,
очищаючись туманами-росами,
та перегодя, газда виходить на поріг,
щоб з природою спільно молитву
Духові святому творить.
Блакитний зверху світ
при запаленій сонячній свічі
і зелено-жовтий на землі,
проявився день новий,
заповнюючи словами-ритмами усе,
оголошуючи всім
про зустріч зі святим Духом.

Людина має знати умом своїм,
чути, відчувати всіма фібрами єства,
бо все є живим у світі
і вбажанні гідно жити.

А в середовищі людства
хай пророцтва збудуться,
щоб наше життя спільне
була суцільна молитва.

Як сповідь першого і останнього
без початку і кінця у благодарінні,
як провідне благочестя в любо честі
зливається з усіма єдністю в єдиності оцій,
сплівши ідеології людські
в язичництві, християнстві, індуїзмі...
і сучасного суспільного прагматизму
з розумінням і благоговінням
наявного одного Творця,
як одного джерела життя
і тих енергій організаційних.

Коли ж ми так розділились
в партіях і традиціях релігійних,
по кольору шкіри у держави різні,
а тепер уже, нібито, й не дикуни
і інтелектом ума бравуємо,
та все спокою й ладу очікуємо,
хоча розуму для єднання нема,
то ввірмося Творцю всеціло
і Він все сам облаштує.

Ми не є окремими,
чи виокремленими,
а є лишень частиною всього сущого
у своїй різновидності.

ДУША ЧИ АНГЕЛ
Якби ми не обумовили словами
цей стан сущності нової,
то це лишень різновид
енергії живої,

бо живчик той є рух.

В процесі переміщення у лоно океану Духа
ми маємо певний час,
щоб уже свідомо в тілі
духовні крила відростити.

Ми виходимо за межі буднів,
немає слів і сліз,
немає зайвих рухів –
ми летимо Душею.

Молитва зникає –
нема тіла і ума,
а є можливість
уже приземленим не бути.

Це розчинення,
бо водночасі можна бути
молитовними словами,
чи краплею роси,
яка скочується на землю
і під сонячним теплом,
може злетіти знов,
або із птахом піднятися ввись,
бо він її іспив,
а потім зазвучати співом солов'їним,
вилітаючи з дзьобака,
щоб знову впасти на листок
і засвідчити свою присутність
зайчиком сонячним перед Отцем
ту умиротвореність і всеблагість
у вселенському цілому,
звершуючи молитву нову.

Тому в танцях таких
сущність шукає шляхи,
які ведуть її
до усамітнення й незнанності.

Ми уже поза світом і собою,
бо ми не пілігрим
і світ не йде за нами
бо нас, як часточку океану
несуть потоки енергій інші.

Ми змінилися у формі й виді
і нам змінили путі-дороги.
Уже нема своєї волі для вибору,
а ми уже безвільні –
суцільне благо.

Хоча десь, колись такі краплі-душі
посилаються на Землю й планети інші,
тому на підсвідомому рівні
ум людини при житті
так часто робить помилки-гріхи,
щоб загальмувати свій час
на цьому путі життя
до нового злиття
зі всесвітнім Духом.

І ніхто не зможе

спричинити більше болю тілу
і страждань Душі
ніж такий божевільний ум.

Ніж наші ж таки спротиви,
наші неприйняття того Свя-того —
свята потреба в смерті,
щоб вмираючи народжувати
і народжувати знов,
щоб щось могло відмерти.

Тому в таких протиріччях приземлених
і визначеному путі для Душі
ми йдемо по спіралі тихоплинно,
ачи шумно
у життях еволюційного росту
й розвитку з малого
до людини й далі.

ДУМИ

О думи, думи, сплетені словами —
одне за одним, та все в одній,
або одна іншу обганяє,
а коли у дії
вирастають такі мрії,
то ми щасливі.

А ми, читаючи ці вірші,
то здається,
що їх писати здатна
щаслива лиш людина.

Ось такі милі слова
до часу ширяться межі людьми
і мають все ж зростати
у тому щасті і доброті,
за якими усі ми спрагли.

РІСТ

Де зріс, то там й живи,
бо цим зростанням управляємо не ми,
а коли вже так сталося,
то лети, лети —
і так повертатимешся до туги.

Бо ми родились там,
де визначено нам
у тій сукупності людей,
дерев і трав.

А ми, пізнавши світ,
Душою там росли,
бо це для її
найкращий варіант.

Сохне коріння родове,
гнітиться Душа —
а як правильно,
то того ніхто не зна...

СУМ

Все таки дні осінні
засвідчують сум природній,

хоча й не навічно,
а лиш у цьому році.

Бо так подбала природа
й суций для облаштування буття,
щоб завжди повертати життя нове,
яке щастям таки пахне.

Бо і до людини,
як і в природі
приходить сумом у житті
та осінь на схилі літ.

Ось так слова з Душі
лягають у рядки,
а пори року у роки,
а це ж життєві миті
і ми у них живі.

Вітер дме
і розмовоньки веде,
то там із деревом крилатим,
то з цим поетом мерзлякуватим.

Поки ми живі й тут,
то згадуємо роки дитинства,
а в роки зрілі в думках наших,
силуети старості блукають,
напевне вже когось шукають...
тільки не мене...

Тому й аналогія така
бачиться нами часто.
Висповідаеться восени,
а там зимою очистимо себе
і вже весною понесемо
слова чудові межі людьми
з надією у щасті літнім.

І зовсім нема причин
сум тут розсівати,
бо ми живі
і ці рядки
є свідченням цього.

То дякуймо і тим,
що тілеса лишили
під хрестами
і дякуймо дню,
який із нами,
бо ми живі,
бо ми творити здатні...

Чудові слова,
чудовий зміст,
бо вічність є жива,
а ми у ньому лиш
невеличкий міст.

Зазеленіла озимина —
буде продовжуватися життя.
Та й осінь не зима
своїм теплом й красою

рівних їй нема.

БІЛЬ

Ми оце сім'єю
дивилися документальний фільм
про стан нашої планети,
нашого ДОМУ.

Планета страждає
від кількості людства,
а ще приймає страшну біль
від варварів в образі людини.

Вона рухається до краху,
а ми, в байдужості своїй,
усі мовчимо, або кричимо,
обурюємося, воюємо...

Та кардинальних змін
все таки не видно,
бо за усім безладом оцим
має доглядати
і помилки виправляти
весь державницький чин.

А якщо і Вам
так серденько болить,
як і нам,
то просимо мінятися на краще
у собі, думками і ділами,
починаючи із того,
щоб самим з природою
не творити злого.

Починаймо з особистих добродіянь,
бо це дає кожному відчуті те благо,
що ми живі і можемо любити.
Любити не тільки людей,
а й матінку природу,
бо вона годувальниця наша
і вона дала нам прихисток.

Тому дякуймо їй за це
і за те повітря чисте,
і за воду прісну,
і за луки-поля зеленобуйні,
за ліси й річки,
за світлий день
і за відпочинок уночі,
за дітей, батьків
і за всіх ближніх,
що ми іще не самі
у людській подобі на Землі.

ШУКАЙМО

«По красі стрічають,
по ділах провожають» -
є така поговорка мудра
в середовищі людства.

Так, краса манить,
милує око, зве,
але не тримає вічно,

бо не кожен здатен втримати її
такою, як вона є.

Краса є жіночність...
Всі ці якості потрібні,
бо навіть зайчик морду хорошить,
а кіт вилизує свої вуси,
та і берізка гілкою пишною
вітає кожного заздалегідь.

Якщо ж духовного зв'язку нема,
то там не втримає краса,
то там безсилі гроші,
то там і природній корінь засиха
і статус сховається в роботі.

Зустрічають часто за обличчям
і за певний макіяж,
та все зустрітися бажають,
проводжаючи не раз,
за щирість чисту
і Душу світлу.

Ми прямо відпочиваємо усім єством,
коли дивимося на людей щасливих,
на їх красу духовну, на їх діла творчі
і чути ці слова чудові про сімейне щастя

Воно так з кожним є,
то засіваймо усі потрошку
доброту і милість,
бо щастя так кожен жде.

Даруймо його тим,
кого підтримати захотіли
із Душі, чи ситуації в житті,
то Всесвіт Вам віддячить.

І не соромимося зробити це,
і сказати хороше слово поспішим,
бо для цього і мова є,
щоб навчати нас любити.

«Дякуємо Вам,
за чистий погляд
і усмішку чудову,
бо дивлячись на Вас
кожен посміхнеться
і впевненішим буде крок,
бо істину щастя побачив у очах»,
або «Так приємно з Вами
погомоніти, посумувати,
бо відчувши сум,
то пізнаєш й радість»

Чудовий життєвий вірш,
та ситуація сьогодні аж нікуди,
бо ось так чогось в житті –
закоханість була,
та в кохання не зросла.

Не дотягнули,
не дотворили спільно

прекрасної якості земної
в лебідочці любові.

Та все ж слід хороший Ви,
лишаєте по собі.
То дякуємо Вам за це
і за те,
що прочитали це слівце.

Тому просимо усіх:
шукаймо у житті тих,
кого нам Творець найменував,
бо забирати в інших,
чи когось переробляти топором
під себе і свої порядки,
то там любов не зросте,
та і сім'ї не буде.

КАПЛЯ

Дозволь нам Творець дорости
до віри і прозріння,
пізнати міць каяття,
прощення і доброти.

Така вже мудрість в цих словах
і у життях часто так буває,
що ми питаємо саме так в
ситуаціях різних при негараздах.

То саме усвідомлення таке
нам каплю мудрості дає,
коли ми відповідь знаходим
самі у собі...

Є й легкі шляхи для тих,
хто чує й бачить свічу Творця,
а то не зовсім важко є іти,
бо творити своє щастя
є по силі кожному.

І то не вся вага,
яка мучить совість,
і не та вага,
що муляє плече,
а та легкота приємна,
коли Душа життям цвіте –
і ці відчуття нас підносять.

Однозначним фактом є,
що людина кожна має,
хоча б деколи відчувати,
що вона в радості літає.

ПО ВСЯКОМУ БУВАЄ

По всякому буває у природі –
коли плодоносять,
коли всихають,
коли ж ті чи інші шкодять,
а буває, що допомагають...

Біль не видно - її відчують,
а саме чуття життя й дає
заново доброті проростати,

а про біль і рани забувати.

Хоча по суті дій ума
нам це може подобатися,
чи не подобатися зовсім,
бо любов є енергією дії –
і то в позитиві.

Вона умить зрівняти може,
а ми все одно у тій чи іншій дії
можемо побачити промінчик
щастя, чи доброти,
які покривають біль
і скерують до любові.

Ось так ми спізнали сіль життя,
то приймімо як повчання,
щоб слід лишати на землі так,
щоб нива доброти і радості
любов'ю забуяла.

ОСІНЬ

Чудно вірш ми почали
про осінь золоту,
почавши з лірики
і поминально в одночасі.

Щоб і ми змогли
на самоті поміркувати,
але ж ми не на самоті
і з нами все говорить:
туман, зірки,
чорнота дубів
і листя те опале...

...весна приходить,
то впускаємо
і порадіймо осені,
бо то все дні
в наших прекрасних житті.

Можливо іншого такого нема
ні в кого на Землі,
а, можливо, всі
ось так ідуть в житті.

І тільки в поета
найбільше заболіла
його чутлива Душа,
що оголосила
так вміло
свій сум у цій порі.

СЕНС

Даруймо хліб і до нього,
даруймо життя і радість в нім,
бо ми прийшли життям
саме за цим.

І словом цим заскорубим
ми підійшли до труби,
що грає вальс розважальний
і марші стройові,

і ті сонети прощавальні,
бо так чогось в житті,
як і в природі
все зразу є,
а то і чергу витримує.

Чогось фінал сірий
у темі цій життєвій,
бо мудрість приходить із роками,
то хай читає молодь
і бачить нас із тим плечем
і голову схилену на нього,
бо і ми із молодості своєї
ці якості плекали
і в єднанні з усім жили.

ПОСИЛ ЕНЕРГІЙ

Стаємо на коліна приземлено
і линемо думкою до неба,
сотворячи дяку у молитві
батькам рідним,
які уже відійшли.

А ми у спогадах своїх
даємо їм слова подяки
і вони там, у світах,
їх все таки знайдуть.

Знайдуть, знайдуть
і міць собою збільшать,
тому подяки отакі
нащадками творимі
з покоління в покоління,
то ця Душа в їх рід прийде
через віки уже
і буде щасливіша.

ПОСЛАННЯ

Щасливий завжди вчиться,
як у злагоді зі всіма жити.
Навчаймось жити і любити
себе і всіх
за поведінку гідну,
за справедливість у сім'ї,
з сусідом і на роботі.
Довіра людям
нам кожному дає
енергію в прийнятті любові,
бо вона у нас в Душі живе.
Недовіра завжди йде
у наші відносини з людьми,
у відносини з усім світом
з нашого корисливого ума.

ЛЮБОВ І ЛІТО СПОРІДНЕНІ СОБОЮ

Літо скрізь: на вулиці й душі,
а в саду цвітуть троянди
і з душі слова пливуть,
лягаючи у рядки цих віршів.
І все це навколо нас,
і в нашому єстві літо,
теплотою здоблене,
красою оповите.

Ми щасливі тобою світе,
ми сповнені надій, причуд,
щоб окрилити наш люд,
щоб щастя зміг пізнати кожен.
Якщо нема спорідненості Душ,
якщо нема чуття відповідальності
за той однаковий енергетичний потік,
то заміліє ріка життя, любові.
А любов і літо споріднені собою
розмаїттям розквіту у всьому,
емоцій теплих і рішень повнотою
у цю прекрасну пору року.

ВІЧНІСТЬ

Не просімо люди Творця
змінити в нас душу, долю,
чи оточення навколо нас,
бо може розвалитися система коловрат.
Він же створив усе, усе раз і назавжди.

А чи ми думаємо про те,
що вже мільярди років
на Землі одне ж і те.
І тільки людина в окремої своїй,
як та краплина дощова
є зв'язаною зі Всесвітом великим ,
як та капля з океаном водяним.

Вона проходить у життях
від звіра до свідомої людини,
як боголюдини
у всезагальному творінні
теж не малий путь,
щоб дійсно вже боготворити
від сутності всієї Духа.

РОБОТА

Радіймо кожному дню,
бо він дарований Творцем
і творімо добро і милість
кожен на своєму місці.

Бо завжди до нас
повертається саме те,
що ми в житті творимо
собі, чи іншим –
добро, чи зло,
то вибір тут за нами.

Чоловік живе працею своєю
і вся вона потрібна і важлива.
Тому усвідомлюючи це,
він задоволеним є нею.

Нема по суті праці
у поділі на грязну й чисту,
бо вона і та і та
для життя потрібна.

Оберігаймося тільки у житті
душу й совість замарать,
бо досить таки не просто
її потім відмивать.

Людина сама в собі
є маленька проекція світу
і ми часто не розуміємо цього –
і величі, і можливостей своїх.

Творець створив нас по образу й подобі.
Ми співтворцями в усьому є,
бо Він нас не творив нікчемами –
ми такими стаємо самі.

Ми сьогодні живемо в суєті,
серед зваб великих
і різного роду енергій негативних
в яких так низько впав чоловік.

Відновити якості духовні
є основним питанням дня
і всього життя,
бо ми активні сівачі
енергій вічності.

Щасливим не можна бути,
коли біля тебе нещасні всі.
Бо Творець нам дав усе
для щасливого життя.

Тож є потреба і велика,
щоб об'єднувати зусилля
і відновити рай на Землі,
зрозумівши правила буття.

ЧЕКАЙ

Навчаймося чекати,
бо й чекання в суті є дією не простою,
а в житті до нас приходить все саме
і саме те, що нам в житті потрібне.

Буває ум нас будоражить
висновками логічними
і ми направляємо сили всі
для здійснення надії своєї.

Однаке нас щось тримає
і всі потуги марними є,
то зупинімося у діях
і допомога нам прийде.

Вона прийде неодмінно –
чи то в нових варіантах,
або у відмові від усього,
бо Всесвіту видніше
істинні потреби наші
і цим наблизить нас
на тії манівці, поля,
де ми вирощуватимемо те,
в чому вся місія нашого життя.

Наша цілісність забезпечує її,
бо ми, як зернина,
яка впавши на землю,
не шукає собі води, чи повітря.

ГРОШІ

Як ми відносимося до грошей,
то так і вони до нас.
Якщо ми прив'язалися думками
і всім способом життя,
то гроші поведуть нас,
а не ми їх.

Знаймо, що матеріальних статків
кожному дається стільки при зачатті,
наскільки духовними є ми
і цим в життях росли,
а мудрий зрозуміє це.

Бо не в тому сенс життя –
чому у нас грошей мало,
а в тому,
що їх нам завжди мало
і тоді це свідчить,
що навіть при багатстві ми
залишаємося бідні.

Де все гостина й марнотратство,
там початок дороги до зубожіння,
бо часто ситий і багатий
убоному хліба не подасть.(дописати ці вірші)

Нас, ніби, кличе Дух
чистити єство в усамітненні,
та ми живемо в цих умовах,
де є жона, діти і родина,
де є миле серцю місце
і все й уся життями,
і тими енергіями-благодатями
в яких ми і квіткою любові зацвітем.
Хоча умови не випадкові,
бо бажання все є наші,
а умови спільні
від підчини до людини
нашим світлим Духом.
Умови, середовище
і є саме таке,
де Душа (ім'ярек Сергій) росте,
росте і розвивається
в покликанні Творця –
нести цю енергію чисту,
цю культуру спільного життя
від піщинки до людської подоби
за суттю й змістом Духа світу.

Нас Дух світу веде
цими путями-манівцями,
де ми розвиваємося, ростем
самоусвідомленням ума
енергіями поведінки,
як культурою по-ведіння
теперішніх взаємин
зі всім і вся, що є навколо,
то це і є
середовище оте,
звідки й тече
те джерело в потоки,
стверджуючи радість на Землі

і у Всесвіті великім,
як умову прийняття
в чистоті й світлі
кімнату світобудови.

НЕ ВБЕРЕГЛА

Попала жінка в катастрофу,
лежить в лікарні
в тяжкому стані,
кругом бинти і гіпс.

Помалу виходить із наркозу.
Витягла зеркельце, по жіночому,
подивилася на все –
і зомліло бідне серце.

Тому й увійшла у кому.
Лікарі ж свою справу роблять,
а їй перегода сниться, о диво! –
сама Богородиця прийшла.

«Тобі ще жити мила
тридцять років і чотири дні!
Будеш мати чоловіка й діток
і прихорошій зарплатні».

І дійсно лікування на поправку йшло,
та й вона із коми вийшла...
ходить по палаті,
та й агент страховий
приніс хороші гроші...

Що там було в жіночій голові
і які там плани на життя були,
то того ніхто не зна і досі,
та спати не давали їй
ті шрами на лиці
і скривлений носик.

Та бадьорить жінку та надія,
що жити їй наказала мати божа –
та ще й стільки літ,
тому й замовила операції пластичні.

Виправили ніс,
зморшки розтягули,
поміняли шкіру,
та й лінзи вставили підсліпкуватій.

Вибіла з лікарні
і по дорозі на вокзал
забігає у салон краси,
щоб налаштувати всі принади.

Зробила все, чого душа бажала –
і костюм модерний,
і чобітки на каблучку,
та на горе і біду
на пішохіднім переході
машина знову переїхала її.

Чує, сили покидають,

та згадала Богородиці слова
і до неї із останніх сил пита:
«Ти ж казала, що стільки буду жити,
а мене вже смерть забира»

Богородиця подивилася уважно
та тихенько прорекла:
« Не впізнала я тебе мила,
то і не вберегла».

КОЛИ РОЗУМУ НЕМА
Спитав господар мула свого:
«Якою дорогою підемо?
Тією, що все вгору,
чи тією, яка постійно вниз?»

Мул і не думав довго,
тому й прорік:
«Можливо, хоч сьогодні,
ми підем тією, яка рівна».

Коли в житті в людини
ума-розуму нема,
то намучиться сама
і не пожаліє й скотини.

Бо дорога рівна не виснажує тіла
і хода по ній вільна,
і є час для роздумів спокійних,
і завжди відкриє небесну широчінь.

НЕ ПРОСТО СЛОВА
Хто би і як там не говорив,
та життя влаштоване так,
що ми живемо в матеріальному,
однак нас усіх в житті дух веде.

А ті, хто до нього у житті
приходить торкатися завжди,
то цим розкривається в собі
потенціалом надпотужним.

Це все не просто слова,
якими мороз шкіру пробива,
бо Богом нас лякали все життя -
та тож є Дух святий
енергій позитивних.

Він є любов і легкота
у всіх наших ділах,
але довіри в нас нема
і скоріш приймаємо важкоту.

У цій постійній втомі
росте ненависть і зло
до самих основ життя,
яким і є наш Бог.

Нещасні ми таким трудом
і в такому одурінні ним
не бачимо людей, себе -
а це сьогоднішня наша біль.

Не бачимо ми й Творця,
а Він дав нам це життя,
дав у надії силу й ум,
щоб ми пізнали щастя суть.

Бо тільки в щасті
ми й придатні
творити і любити
і життю радіти.

ОПОРА

Прийли на Землю
ці часи апокаліптичні
і людство мотається в суєті,
якій не видно і кінця.

У кожній хаті і сім'ї
тривога і злоба –
нема роботи-заробітків
і люди у безвиході німі.

Світоустрій рушиться,
а люди мучаться...
Частина з них шука
захисту у Творця.

І довіритися нема кому,
і, ніби, живемо серед людей,
та опертися в хвилину трудну
хочеться на Бога світла і добра.

Та й тут боязнь велика,
бо зі святого Духа зробили карателя й суддю,
а Він милосердний не може в нас ввійти,
бо ми закрилися від Нього.

Люди збайдужіли
і віддалися на поталу
світським керівникам,
вирощених з нашого
«духовного» насіння.

То подивімося ми самі:
хто ми сьогодні є
і чи ми здатні діями своїми
Дух нації відродити.

Люди духовні бідняки
і не відгукуються на доброту й милість,
бо не мають їх в собі,
а це ж ґрунт для генерації нової.

Хай ці слова
будуть темою для молитви
і виростають у добрії діла,
бо тільки так ми можемо себе змінити.

Тільки одиниці свідомі цього,
а коли вони реально хочуть жити
жити і творити чесно і духовно,
то їм приходить не легко.

В миру не знаходиться їм місця,

їх слова висміяними є,
а добрі дії накрива
хвиля ненависті і зла.

Єднаймося люди для молитви,
для розмов і дій духовних,
бо тільки так ми цей мир
спасемо від диявола,
що в нас осів.

Ми так ідем до іще більшої біди,
то починаймо навчатися жити духовно,
творчо й з радістю, а не тоді,
коли притисне нас горе, чи біда.

Зразком для наслідування мають бути,
мудрі старці, святі, вчителі духовні,
а не успішні і багаті, не розпусні і пихаті,
не керівники суспільні будь якої масті.

У всі тяжкі часи
злими стають не всі
і вони вирощують ті зерна
милості й доброти,
тих правителів правдивих,
які ростуть в людському суспільстві
до років сто, а то і більше.

ДОБРО І ЗЛО

Творець створив чоловіка,
назвавши його сином
і дав йому свободу дій,
хоча і знав про його падіння.

Та тільки виростають постійно
в середовищі людським й такі сини,
які діями своїми є джерелами духовними
з тією бурливою, чистою й живою
енергією доброти і блага,
які покривають негативу так багато.

Хоча всі люди у Душі
знають про добро і благо,
та спокушаються грошима й статусами
і мають реально так багато,
що називають себе господом
і богом у личині сатани,
бо вони пов'язані грошима,
шантажем, пиятикою, вбивствами,
ховаючи злочини свої мечем страху й кари.

Бо їх політика й мораль
мають такий дієвий механізм
і вони ним пов'язані
пірамідами отими,
якими керують кабінети
масонів, партій і міністрів.

В них інтелект людей,
пенсії, зарплати,
бактерії, армії й поліцейські,
а в нас духовність чиста і проста,
якої вони іще більш бояться,

аніж своєї смерті.

БАЙДУЖІСТЬ

Стан справ
у світі непридатний,
але всі
зклопотані такі.

Щось шукають,
але й самі не знають.
Духовно гинуть люди
і навчити враз цього не можна,
бо у них, пустих, відгуку нема.

Хоча думають про гроші,
інші про вино,
а багато ховається від проблем
в музиці і пісні ні про що.

Чи у тих поприганцях –
шум, крики, наркота
та в цій суєті-каламуті,
ми тільки дияволу попадемо в сіті.

Та від життя, проблем
не втечемо,
бо вони і є для того,
щоб ми подивилися у небо,
а потім і у себе.

Бо там є сила,
бо там можливості великі,
яких ціком достатньо,
щоб своє життя змінити.

Хоча церков набудували,
у рази більше слів і книг
про потреби духу і свободи,
та згубили ми традиції у бездії.

Занепав люд в досвіді життєвім,
байдужим є до стяжінь духовних,
занапастивши Дух,
усе єство і простір.

Та небезпеку велику
ми несем потомкам,
бо ми їм залишим
отакий от безлад.

Усвідомлюючи свою духовну стезю,
ми маємо виправляти помилки,
бо знаючі їх,
каяттям і добродіяннями своїми
чистять душеньки свої,
а то і карми родові.

ПОМИЛКА МОЯ

Течуть сльози... плачу...
і не каплями малими,
а потоками двома
від очей по щоках,
ший, грудях,

зупиняючись на рівні
центру Душі тіла.

Течуть, та не світлі й чисті,
а кольору сутінків вечірніх
... і так важенько мені,
... і не можу зрозуміти:
чого і що??
так тривожить суть мою –
і все в надії,
що відповідь знайду...
Та порухи до позитиву
все ж відсутні ...

Другий тиждень плачу,
німо у собі,
а бажання дивне геть –
не намагаюсь зупиняти.
Цей плач гнітючий,
тільки відчуття легкі,
що світ мене покинув,
а ми на це не знаєм ради.

Склали руки на грудях,
щоб померти від образ,
бо відповіді не знаю
і знайти не можу.
Хоча чесно скажу,
що і шукати не бажаю.

Звертаюся думкою,
коли чуть проясніє в голові,
до святого Духа
і підхожу у розмові
до свого друга,
учителя Ісуса –
кругом сутінки густі
і контури темні
на жовтому фоні,
на лиці Його святому.
Бо саме так ми
бачимо Його таким завжди.

Не можу зупинить туги
і вірші не творяться нові,
а це ще більше гнітить –
та так, що не хочеться жити.

Та розум-ум тривожить
і про відповідальність згадати просить,
що в такому стані єства
є помилка велика.

«На все є воля Твоя...» -
і довіру маймо в дні такі,
то спокій й тиша
благодаттю заколишуть.
З такими думками
до сну відходили ми
і соромно було єству
сотворяти молитву.

Бо не можна відпускати

Душу у світи
неприкаяну отаку,
щоб вона пішла в печалі
у стартове життя нове
з цим багажем проклятим –
мною зібраним потрошки,
який затемнив усі дні
і те світло нашої Душі,
яка важкотою просила і терпіла,
яка тепер так гірко плаче.
А очі то сухі,
хоча сльоза під шкірою бурлить
і ум злоститься,
бо і він уже звик
з позитивом жить.

О, Отець-Творець,
прошу Тебе: дозволь,
а перед усім - навчи,
як вийти із туги.

Життя ж не грає
і дні пожухлі,
як той попіл припишклий
в тоненькім промені своїм
з того прекрасного багаття –
тепла і світла в нім,
у його величі і простоті,
залишивши на землі
цю чорно-сіру пляму
серед буяння трав-життів,
в середовищі яких і ми
стебло життя несли.

Образи розчинилися в мені,
бо вони і є тільки мої –
і тут стіна слави постала,
яка на гордині ці роки зростала.

Багато ум наш може зрозуміти,
та бур'яну слави з єства
небагатьом вдавалося позбутись
особливо серед тих у світі,
кому істина була відкрита.

Глянуть очі на ці рядки,
на ці книги й відгуки на них,
то гній гордині живить славу,
а вона росте, як той бамбук,
з якого вже не злізти.

Це наша помилка велика,
бо думали, що поширення в інтернеті
збільшить кількість читачів,
збільшить число сівачів.

А в нас болить печінка від обид,
гіркота у роті від поганих слів,
але на сьогодні нас Дух святий
вдруге писати допустив
і ми щасливі з Ним,
і маємо в благоговінні втіху.

Є ситуації в житті,
коли думку не слід
проголошувати вслух,
але тут і тепер
со-вістю затвердим,
що пишучи, ми є чисті.

Ми готові були про все забути,
та не можемо не писати,
бо це місія життя
всього нашого єства,
щоб і людям трохи
поміч цим Знанням надати.

Тому приємні нам бажання ці,
і Дух святий спонукає,
зве писати книги й далі,
відпускаючи тяжкості й тиски,
коли ми беремо в руки
ручку і листки.

Ми й до цього старались,
від публіки ховались,
щоб наш ум славу не схопив
і нас у ній не потопив.

А помилка ума
молитвою не дає прозріти,
бо неміч поширилася на все,
а ми нездатні вже
допомогати собі і людям.

У сьогоднішні на Землі,
переважити негатив у людях і собі
можемо лишень духовно ми,
а не по мирськи.

Тому ми маємо принести
мниму жертву цю публічно
і продовжимо молитви доброти,
щоб на Землі все таки
добрі люди та росли.

Бо без начал духовних
ці Знання Творця
і роздуми наші
ніц нічого не є варті.

Вони не нестимуть енергію цілющу
читачу і всьому людству.
А така розмова з Суцим
усе ж лікує Душу.

Тому цим посланням
до вас, брати і сестри,
я сповідаюся перед вами
і нашим Отцем-Творцем.

Простіть, якщо когось образив,
чи то традиції віків не так я бачив,
чи правду про істину ніс
з любов'ю в малій кількості.

Час настане, прийде пора
і ці слова у зернах істини зростуть,
тоді й люд ними загомонить,
славословлячи Отця-Творця-святого Духа.

Бо тільки любов і духовність в дії,
до яких рухається все живе,
що собою Духа носить
нам благоговіння принесе.

Входьмо всі у добрі справи,
щоб ними щастя ми спізнали,
а щастя, то любові стан –
і все навкруги проявиться, як Рай.

АВТОБІОГРАФІЯ

І пролетів наді мною Дух,
що підняв волосся чуб,
є і Його знак на шиї
з правої знакової сторони
у світлій широкій полосі,
залишаючи цей рідимий знак,
коли освячував на місію в житті.

Дав можливість відкритися Душі,
щоб Знання з Розумом зайшли
і мудрості навчає
щоднини і щомиті.

А ми благоговіємо цьому пізнанню
і пишемо ці слова сюди,
щоб інші брати і сестри
прочитати їх змогли.

Ще багато потрібно знати,
бо тільки почали вивчати
і не настільки Душею чисті,
щоб всеціло з любов'ю це нести.

І вам пишемо ці крихти Знань,
то, можливо й хтось відкриє у собі цю грань,
бо суть і зміст цієї якості у світі,
що вона єднає всіх,
хто Душею собі і іншим світить.

Тільки чутливий чоловік її може мати,
а чутливість у нього росте
від старання чистити себе
і водночас добротою в діях засівати.

Основна частина людства
не відає про цю якість-благість
і тільки деякі із них у житті
доторкнулися колись
цієї святої любові.

Бо той, хто її пізнав
і кому вона відкрилася собою,
то він її ж благочестиво леліє
і іншим у радості дарує.

Тому ми у місії цій,
розглянемо одну її грань,

яка освітлюється з боку зла,
про яке у проявах кожен зна.

Ми, майже всі, є злі
і у нас нема любові,
а свідченням цього є те,
що ми не відчуваємо людей усіх,
як і все живе,
своїми сестрами-братами.

Всі ми є
одна сім'я велика,
бо всі люди на Землі
є Творця діти.

А другим свідченням прямим
Є чутливість наша, біль
на проблеми чи біду
саме до тих, хто робить помилки.

А ми бува із злорадства підштовхуємо їх,
бо нас его тішить,
що наш брат-сестра грішить.
а то і самі встаємо на шлях спокус.

Ми є гармонія із зерен надбань
у життях минулих,
хоча зваблюємося від бажань
тут, на Землі і Всесвітах,
як начало в Інь
і як закінчення у Янь.

Ходимо по стежинах життя
через радості й любов,
хоча бувають й негаразди різні.
Та маємо іти, як усе живе,
аж до настання невидимості своєї,
до безмірного-безрозмірного,
вливаючись сущністю Душі
у всезагальні енергії Духа:
був, є і, нібито, нема.

А Душа іде, росте у нас життями,
вдихаючи любов кожним порухом своїм
і, проявляючи радості спів у танці,
бо ще тепер в єднанні з тілом і умом,
приймавши за орієнтир самоусвідомлення дій.

Щоб одного разу вистрибнути з них
і бути вічністю Твоєю, Отче,
бо то є той путь, якого шукають уже прозрівші,
але знаходять лишень одиниці.

Та і життєвий вибір наш
придуманий не нами є,
бо маючи зрілу душу,
плекаємо життєвий простір,
який, як і все у світі, є енергією.

Енергія лежить в основі всього,
як рух, чи результат руху.
Тому, налаштовуючись на стягання Духа,
на ту енергетичну частоту у ритмах

і отримуємо істинну реальність.

Бо в тілі ми є лишень закваска
для майбутнього хлібу сущності своєї
і ми роками-життями гортаємо час,
здобуваючи їстиво в тяжкій праці.

А вимірний час в житті одному
є саме хвостом комети тим,
який дається один раз
і то у стертій пам'яті на віки
конкретно одному мені.

Тому, хай ці слова для всіх будуть
частиною свідомої розмови
і початком путі
для пошуків любові.
Леліймо її кожен у собі,
бо це той клей,
який з'єднує все живе.

Знаймо люди, знаймо й те,
що любов це якість Духа
і коли ми житимемо з потреб
і відходитимемо від лихих ідей,
то до нас потечуть ідеї Отця-Творця
і зміниться докорінно сама суть життя.

Ми ж вписали у цей вірш ці слова,
бо це стрижень,
це основа нашого свідомого життя,
а ми хочемо для всіх
її ж залишити.

ЗЕМЛЯ

Земля не річ –
вона теж живий організм,
то як вона може належати одноособово
тим, хто цього просто захотів.

Земля не належала
і не належить будь коли
на праві власності на неї,
бо вона була, є і буде,
а ми життями тут
тих сімдесят літ лише.

Земля годувальниця людини,
її опора і прихист,
а людина має жити вільно,
як і інші, хто росте на ній.

Ганьба цивілізованому людству,
яке у жадобі своїй
хоче землею володіти,
водою і повітрям,
коли ми тут, на ній,
щоб лиш просто жити.

Не можна продавати те,
що не належить людям,
бо ми тільки гості
і то тільки тимчасові отакі

з намірами бузувірськими.

Хто ми
по суті у діях отаких –
диявол у людській подобі,
коли хочем нею володіти.

Гріх-помилка велика тим,
зто на неї зазіха.
І кара тим,
у кого її отак диявол забира.

Не можна так з людьми
політикам поступати,
щоб всезагальна земля
для окремих була
предметом лихварської наживи.

Забираючи землю у людей,
де їх боги, коріння роду,
то проклинуть їх вони
до сто сьомого коліна.

Ми філософствуємо,
що предки наші
були дикарі,
а тепер, нібито,
і не дикарі...

Дикарі, та ще й хижі,
бо вбивати за землю хочуть.
То для чого таким гроші,
то для кого ті доми молитви,
для чого те живовиживання,
коли земля стала знаряддям,
щоб вбивати собі подібних.

ВІД-ПО-ВІДА-ДАЛЬНІСТЬ
Відповідальність – відповідати по суті,
чи то відповідь дальнім дати.
Але коли ми розуміємо її суть
то це не означає однозначно,
що людина відповідає тільки за себе.

Вона відповідає за всіх їй близьких
і за дальніх тих, в іпостасях різних,
бо і вони несуть відповідальність за нас
перед Творцем, наповнюючи простір
водою, їжею, теплом і повітрям.

ВРАНЦІ
Кожен у житті
зустрічає щастя –
хто приймає,
хто мимохідь зиркне,
а хтось і не зважає,
бо спішить.

Воно завжди поряд є
і є можливості у кожного
його узріти і прийняти
у життя своє.

Навіть у різні пори року
і години дня,
а то бува
і серед ночі,
щось знакове присниться.

То не ловімо його за хвоста,
а приймімо з усмішкою і в подяці,
то воно в наші очі зазирне
наступного дня вранці...

ТРАДИЦІЇ

Релігії рас, народів
несуть частину істини,
а іншу у родах
традиціями вічними.

Тому до них слід
відноситися в пошані,
бо зовсім мало життя людини,
щоб пізнати велич Творця
і правильність традицій.

Також не проси Творця
великих змін душі, долі
і оточенню своєму.
Хоча цього не зробить Він,
бо зруйнується весь коловрат,
який Він створив
раз і назавжди.

(вставки) справжню чуттєвість має той, хто чує крик Душі, чи її шепіт; хто чує її спів і бачить ті простори у повній тиші при творенні молитви

думці, слову, мрії чи молитві доріг не треба взагалі, хоча їх знайти допомагають саме вони
Так, говорять люди,
що дивак,
а ми скажемо їм усім,
що ми іще тільки птах,
бо літаємо у снах,
чи наяву,
бо побачимо сенс життя
і тому
це так дивує всіх.
То, хто ж дивак, чи диваки ...

Доброго дня ! Вітаємо з річницею дружби. Можливо переосмислення буде в ній

Не соромимося визнавати помилки свої,
бо признаючись в них,
ми свідчимо про те,
що сьогодні вже мудрішими є.

Згадуючи хороше у житті,
ми, ніби, розширюємо життєвий простір
і, ніби, виростають крила,
щоб злетіти у радості до неба.